

ด 2

D Magazine

นิตยสารดี มีดี เพื่อคนไทย
www.d-magazine.de

นิตยสารเสริมสร้างศักยภาพและพัฒนาทักษะคนไทยในต่างแดน
โดย NTO

การศึกษา: ใช้ชีวิตในเยอรมนี ต้องรู้ภาษาเยอรมันใหม่หมด
ทั่วไป: เมืองไหนที่น่าอยู่บ้าง จะอยู่เมืองไหนดีในเยอรมนี
Exklusiv: บทสัมภาษณ์ “พนักงานขับรถประจำทาง

กันยายน 2561 ฉบับที่ 25

D-BILDUNG

กฎหมาย | บันเทิง | ศิลปะ | วัฒนธรรม

บก. บอกกล่าว

สวัสดิ์คะท่านผู้อ่านนิตยสารดี

เพลงเดี่ยวเดี่ยวก็เข้าเดือนกันยายนแล้ว และนั่นก็หมายถึงกำหนดคอลไลน์ของนิตยสารดีฉบับที่ 25/2018 นับเป็นฉบับที่ 6 นับแต่กลับมาผลิตใหม่ในรูปแบบออนไลน์ และก็ครบรอบหนึ่งปีของการกลับมาของนิตยสารดีด้วย เราไม่ได้ฉลองวันครบรอบอะไร เพราะบก.ก็เพิ่งตระหนักเรื่องนี้ตอนที่เขียนบทก.บอกกล่าวนี้แหละ ค่ะเป็นอันว่าแล้วเราก็มาร่วมกันอีกในฉบับนี้นะคะ

อากาศร้อนอบอ้าวค่อย ๆ หายไป พร้อม ๆ กับลมที่เริ่มแรงขึ้น เป็นสัญญาณว่า ฤดูใบไม้ร่วงกำลังจะมา ใครที่อยู่ใกล้ภูเขา ใกล้ป่า ก็อย่าลืมหาเวลาไปเดินเล่นชมใบไม้ที่กำลังจะกลายเป็นสีเหลือง และน้ำตาล อาจจะได้ดวงน้อยกว่าญี่ปุ่น แต่ก็สวยไม่แพ้กัน เรื่องใบไม้เปลี่ยนสีในเยอรมนี หรือยุโรปนี้ ดูเหมือนไม่ค่อยฮือฮาดูเหมือนในญี่ปุ่น บก.เองก็มาค้นพบเมื่อสักสิบปีที่ผ่านมา หลังจากไปดูใบไม้เปลี่ยนสีที่ญี่ปุ่น วันหนึ่งมีคนพาขับรถอ้อมเขาเพื่อมาส่งบ้าน โอโห เขาทั้งลูกมีสีเหลืองแซมน้ำตาล ผสมเขียวมีแดงนิด ๆ ให้อีกบรรยากาศหนึ่งที่สวยสงบไม่แพ้ญี่ปุ่น จากวันนั้นถึงวันนี้บก.ก็มองดูภูเขาและป่าหลังบ้านทุกครั้งเมื่อเดินเข้าบ้าน ดูสีของป่าที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา

ฉบับนี้เราให้ชื่อว่า D- Ausbildung ก็คาบเกี่ยวกับการศึกษา แต่เป็นการเรียนสาขาอาชีพ การเรียนสายอาชีพในเยอรมนีมีหลากหลาย บางอาชีพเราอาจจะไม่คิดว่าต้องเรียนกันเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งนี้ก็เพราะเราเคยชินกับการงานอาชีพในไทยที่บางอย่างเพียงอบรมเล็กน้อยก็ประกอบอาชีพได้แล้ว แต่ในเยอรมนีไม่ได้ค่ะ อาชีพหนึ่งที่ว่าก็คือพนักงานขับรถโดยสาร หรือพขร.บ้านเรา(ไทย) และที่น่าสนใจก็คือมีหญิงไทยเข้าเรียนสาขาอาชีพนี้ และจบการศึกษาทำงานเป็นพขร.อย่างเต็มภาคภูมิ ใครที่อยู่แถว München อาจคงเคยนั่งรถประจำทางที่มีพขร.ยิ้มสยามขับก็เป็นได้ สนใจว่าเธอเป็นใคร ขับรถอยู่เส้นทางไหน เข้าไปอ่านกันเลยคะ และหากนั่งรถที่เธอขับก็อย่าลืมทักทายกันนะคะ

ว่าด้วยเรื่องการทำงานอาชีพต่อ ปัญหาหนึ่งของคนต่างชาติที่เข้ามาอยู่เยอรมนี หรือสวิตเซอร์แลนด์ก็คือ การหางานที่ตรงกับวุฒิการศึกษาที่จบมาจากไทย เพราะระบบการศึกษาที่ต่างกัน บ่อยครั้งไม่สามารถนำวุฒิการศึกษาจากไทยมาใช้ในการสมัครงาน หรือทางการเยอรมันไม่ยอมรับ ทำให้ต้องนำวุฒิการศึกษาจากไทยมาเทียบเพื่อให้ทางการที่นี้ยอมรับเสียก่อนว่า เปรียบเทียบได้ระดับไหน แถมน่า หากจะทำงานสายที่เรียกจบมาอาจต้องเข้ารับการอบรม หรือเรียนเพิ่มเติมหรือไม่อย่างไร และนี่ก็เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้หลายคนหันมาทำงานที่ใช้วุฒิที่น้อยกว่าที่จบมา หลายคนอาจรู้สึก „เสียศูนย์“ หรือ „เสีย self“ มาอ่านกันคะว่า ประสบการณ์ของพยาบาลปริญญาที่เคยทำงานในแผนกผู้ป่วยฉุกเฉิน แล้วมาทำงานดูแลคนชรา ที่เหมือนลด „เกรด“ ด้านอาชีพเป็นอย่างไร มาค้นพบว่า เธอเฝ้าปู้กับงานที่เลือกแล้วได้เช่นกัน

ก็คิดว่าฉบับนี้เป็เรื่องของ Ausbildung นิตยสารดีก็เลยนำเรื่อง การเรียนสายอาชีพทั้งในเยอรมนี และสวิตเซอร์แลนด์ มานำเสนอไว้ เป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจเพื่อทำความเข้าใจระบบนี้กันคะ คอลัมน์กฎหมายเยอรมันเลยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับระบบการเรียนสายอาชีพ แต่สำหรับกฎหมายสวิสเรายังนำเสนอประเด็นกฎหมายครอบครัวต่อไปคะ

ดิฉันก็หวังเช่นฉบับก่อน และก่อน และก่อนว่า นิตยสารดี จะสามารถนำสิ่งดี ๆ มาให้ผู้อ่านเช่นเคย และแน่นอนคะ หากท่านมีคำแนะนำใด ๆ อย่ามัวรีรอเขียนมาหาบก.และคณะทำงานได้เลยนะคะ

ท้ายสุด ใครที่มีเวลา ก็อย่าลืมไปเดินดูต้นไม้เปลี่ยนสีกันนะคะ หากอยู่ใกล้ป่าก็ดูในสวนบ้านตัวเองก็ได้ หากบ้านไม่มีสวนก็ดูสวนบ้านเพื่อนบ้าน หากเพื่อนบ้านก็ไม่มีสวนอีกก็ดูต้นไม้ที่พบเจอนั้นแหละคะ จะต้นไหนก็ตามที่เห็นสมควร ทุกขั้นตอนของธรรมชาติมีสีสันสรรเสริญ

พัทยา เรือนแก้ว
กันยายน 2561

สารบัญ

สุขภาพ

4 จริ๊งหรือปวดเข่าเพราะข้อเสื่อม

กฎหมาย

5 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว ตอนที่ 5

การศึกษา

11 ใช้ชีวิตในเยอรมนี ต้องรู้ภาษาเยอรมันไหมนะ

18 ทำไมถึงต้องมาศึกษาต่อที่ประเทศเยอรมนี

22 ช่องทางในการศึกษาวิชาชีพของเยาวชนสวิสในรัฐเบิร์น

35 การเรียนสายชีพในเยอรมนี

ทั่วไป

14 จากพยาบาลไอซียู สู่คนดูแลผู้สูงอายุในสวีตเซอร์แลนด์

32 เมืองไหนที่น่าอยู่บ้าง จะอยู่เมืองไหนดีในเยอรมนี

ท่องเที่ยว

24 นีราศลัดขอบฟ้าใกล้ครานีเราไป โปรตุเกส กันอีกครั้ง

Exklusiv

28 บทสัมภาษณ์“พนักงานขับรถประจำทาง - ยัมสยาม”
ที่มีวนิก

จริงหรือปวดเข่าเพราะข้อเสื่อม

โดย พชมลวรรณ

แม้ว่าปัจจุบันเทคโนโลยีที่ทันสมัยจะช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้นก็จริงแต่ในขณะเดียวกันความสบายนี้เองก็ทำให้กล้ามเนื้อไม่ได้เคลื่อนไหวมากเท่าที่ควร และเมื่อกล้ามเนื้อและหลอดเลือดหดตัวก็มีอาการปวดเมื่อยหรือปวดเข่าเมื่อต้องเดินไกล

สมัยก่อนคนที่มีอาการปวดเข่าส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ แต่ปัจจุบันพบว่าคนอายุยังไม่มากก็มีปัญหาปวดเข่าเช่นกัน ปัญหานี้ นพ. กรกฎ พานิช ศัลยแพทย์ออร์โธปิดิกส์และเวชศาสตร์การกีฬา วิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดลให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาการปวดเข่าของคนยุคไฮเทคฯ ดังนี้ค่ะ

• ความสบายทำให้กล้ามเนื้อและหลอดเลือดเสื่อม

ปัจจุบันมีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมายจนบางครั้งเราแทบไม่ต้องเดิน ในขณะที่สมัยก่อนเราต้องเดินทำโน่นทำนี่ สมัยนี้ความสบายอยู่ที่ปลายนิ้วสัมผัส เช่น ใช้โทรศัพท์มือถือ ช้อปของออนไลน์ โอนเงินผ่านโทรศัพท์มือถือ ฯลฯ หรือการที่เราไม่ทำงานอยู่กับที่อย่างเช่นทำงานหน้าคอมพิวเตอร์ พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้เราใช้กล้ามเนื้อน้อยลง นานวันเข้ากล้ามเนื้อของเราก็จะอ่อนแอ สิบเล็ก และเสื่อมลงตามลำดับ ดังคำกล่าวที่ว่า “ความสบายทำให้เสื่อม” เพราะความสบายทำให้เราอยู่นิ่ง ๆ กล้ามเนื้อและเส้นเลือดเสื่อมลงจนเกิดอาการปวดได้ง่ายเมื่อต้องใช้งาน

• การอยู่ในท่าเดียวนาน ๆ

การที่คนเราอยู่ในท่าเดียวนาน ๆ จะทำให้หลอดเลือดพับกล้ามเนื้อหดตัว หรือการนั่งนาน ๆ ก็ทำให้กล้ามเนื้อหดเกร็งแล้วไปบีบหลอดเลือด หลอดเลือดจะหดตัวแล้วสิบเล็กลงเมื่อถึงคราวที่ต้องเดินชอปปิ้งไกล ๆ หรือออกกำลังกายนาน ๆ มักจะเกิดอาการเมื่อยล้าได้ง่ายคล้ายกับการที่เราไม่ได้วอร์มอัพร่างกายตอนออกกำลังกาย

• อาการปวดเข่าในวัย 70 ปีขึ้นไป

คนสูงวัยจำนวนมากที่ปวดเข่านั้นอาจมาจากการที่ข้อสึก การออกกำลังกายสามารถช่วยลดอาการปวดเข่าได้ ระยะแรกอาจต้องออกกำลังกายในน้ำก่อน เช่น ว่ายน้ำ เดินในน้ำ เมื่อเริ่มดีขึ้นก็สามารถออกกำลังกายบนบกได้

• คนแก่ปวดเข่าสมควรผ่าตัดหรือไม่

ก่อนพิจารณาการผ่าตัดนั้นขั้นแรกแพทย์จะให้ลองพยายามรักษาโดยไม่ต้องผ่าตัด เพราะบางจุดไม่ได้ปวดในเข่า แม้จะผ่าตัดก็ไม่หายปวด และอาการปวดเข่าบางครั้งอาจไม่ได้เกิดจากข้อเสื่อม แต่เกิดจากกล้ามเนื้อและเลือดไหลเวียนไม่ดี กล้ามเนื้อจึงตึง ถ้าแก้ไขด้วยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อไม่ให้ตึง ก็จะช่วยให้อาการดีขึ้นและอาจหายปวดได้ ข้อเตือนใจสำหรับผู้ที่เลือกวิธีผ่าตัดเข่าเพื่อรักษาอาการปวดก็คือการผ่าตัดเปลี่ยนหัวข้อเข่ามีความเสี่ยง บางคนไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์หลังผ่าตัดก็เดินไม่ได้ คุณภาพชีวิตอาจแย่ลงกว่าเดิม

• การรับประทานยาแก้ปวดบ่อย ๆ จะมีผลข้างเคียงหรือไม่

ผลข้างเคียงของยาแก้ปวดขึ้นอยู่กับว่ายาชนิดนั้นรบกวนตับ ไต หัวใจ กระเพาะอาหาร มากน้อยอย่างไร หากอวัยวะใดถูกรบกวนมากกว่า ผลก็จะเกิดที่อวัยวะนั้นก่อน ทั้งนี้การกินยาแก้ปวดเป็นการบรรเทาปลายเหตุ ถ้าไม่ยอมเกิดผลแทรกซ้อนจากการรับประทานยาควรหาต้นเหตุให้พบ แล้วใช้ยาช่วยบรรเทาอาการปวดเวลาที่ปวดมากเท่านั้น **ด**

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว ตอนที่ 5

“ตกพุ่มหม้าย (เนื้อหอม) ทั้งที่มีและไม่มีเรือฟอง”

โดย ศักดา บัวลอย

เมื่อคนรักหรือคนใกล้ชิดของเราต้องมาตายจากไป ย่อมนำมาซึ่งความโศกเศร้าอาลัย สำหรับทายาทแล้วยังมีหลายสิ่งที่จะต้องดำเนินการหลังจากการสูญเสียดังกล่าว โดยเฉพาะ การแจ้งการเสียชีวิต ต้องติดต่อกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สำนักงานทะเบียนราษฎร สำนักงานประกันสังคม หรือยกเลิกสัญญาเกี่ยวกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ธนาคาร ไปรษณีย์ ที่ทำงาน ตลอดจนบริษัทประกันต่าง ๆ ที่ผู้ตายเคยมี ในฉบับนี้ผมจะกล่าวถึง สองหัวข้อหลัก ที่ควรจะต้องรู้ในกรณีที่มีผู้เสียชีวิต คือ

การดำเนินการแจ้งการตายและการจัดการพิธีศพ ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และการนำโกศบรรจุอัฐิของผู้ตายชาวไทยกลับสู่ประเทศไทย

สิทธิได้รับเงินจากกองทุนสวัสดิการสังคมของคู่ชีวิตที่จากไปของทายาทและคู่สมรส/คู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน ตลอดจนทั้งคู่ชีวิตที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส อันเป็นเหตุให้ต้อง “ตกเป็นพุ่มหม้าย (เนื้อหอม) ทั้งที่มีเรือฟองและไม่มี”

เมื่อคนใกล้ชิดตาย

ลำดับแรก เมื่อมีการตายเกิดขึ้นในบ้าน โดยเป็นการตายตามธรรมชาติ ให้โทรศัพท์แจ้งหมอประจําบ้าน (Hausarzt) หรือ เบอร์โทรหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน (Notarzt) หมายเลข 144 แพทย์จะมาพิสูจน์ศพเพื่อออกหนังสือสำคัญการการเสียชีวิต (Todesbescheinigung) ให้แก่ทายาท และในกรณีที่ผู้ตายเสียชีวิตในโรงพยาบาล บ้านพักคนชรา หรือ เรือนจำ จะมีการออกใบแจ้งการเสียชีวิต (Todesanmeldung) ณ สถานที่ที่เสียชีวิต หนังสือสำคัญดังกล่าวออกให้เพื่อการเคลื่อนย้ายศพ ไปยังสถานที่พักศพ เพื่อรอทำพิธีศพตามความประสงค์ของทายาทต่อไป

หากการตายนั้นมีสาเหตุจากอุบัติเหตุหรือฆาตกรรม จะต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มาสืบสวนหาสาเหตุของการตายดังกล่าว เบอร์โทรศัพท์ตำรวจสายด่วน (Polizei-notruf) หมายเลข 117

การแจ้งตาย

ผู้ตายจะมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ใดก็ตาม ทายาทลำดับใกล้ชิดของผู้ตายจะต้องแจ้งการตายต่อสำนักงานทะเบียนราษฎรท้องถิ่น ณ เขต ที่ผู้ตายได้พำนักอยู่ก่อนเสียชีวิตภายในระยะเวลา 2 วัน¹ หลังจากการเสียชีวิต โดยจะต้องเตรียมเอกสารดังต่อไปนี้ (หากมี)

หนังสือสำคัญการเสียชีวิต (Todesbescheinigung)

หรือ ใบแจ้งการเสียชีวิต (Todesanmeldung)

หนังสือสำคัญครอบครัว (Familienbüchlein)

บัตรประจำตัวประชาชน หนังสือเดินทาง ของผู้แจ้ง (ID-Karte/Pass)

บัตรประจำตัวใบอนุญาตพำนักประเภท บี หรือ ซี ในกรณีผู้แจ้งเป็นชาวต่างด้าว (Ausweis C / Ausweis B)

เมื่อได้รับแจ้งการตายดังกล่าวแล้ว สำนักงานทะเบียนราษฎรจะออกใบมรณบัตร (Todes- oder Sterbeurkunde) ให้แก่ผู้แจ้ง ในกรณีที่ผู้ตายเป็นชาวต่างด้าวที่ไม่มีถิ่นพำนักอยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์นั้น จะต้องแจ้งสำนักงานทะเบียนราษฎรในเขตท้องที่ของผู้เสียชีวิตเช่นกัน และในกรณีที่ชาวสวิสเสียชีวิตในต่างประเทศ ก็จะต้องแจ้งแก่หน่วยงานราชการของสมาพันธรัฐสวิสในต่างประเทศให้รับทราบเช่นกัน

หากไม่มีการแจ้งการเสียชีวิตดังกล่าว ทายาทสามารถมอบหมายให้หน่วยงานราชการสวิส ในต่างประเทศดำเนินการแทนและส่งใบมรณบัตรกลับมายังอำเภอ/เขตภูมิลำเนาเดิมของผู้ตาย หากทายาทมีความประสงค์จะให้นำศพกลับประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ตัวแทนหน่วยงานราชการของสมาพันธรัฐสวิสในต่างประเทศ ก็สามารถจะดำเนินการเรื่องเอกสารที่จำเป็น ตลอดจนจัดการนำศพกลับมาประกอบพิธีศพที่ภูมิลำเนาเดิมของผู้ตายได้เช่นเดียวกัน

1.ประมวลกฎหมาย ระเบียบการสำนักทะเบียนราษฎร Zivilstandsverordnung (ZStV) Art. 35 Zuständige Behörde, Form und Frist der Meldung

บุคคลสัญชาติไทยที่เสียชีวิตในประเทศสวิตเซอร์แลนด์
สามารถแจ้งขอใบมรณบัตรไทยได้ที่สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบิร์น รายละเอียดดังนี้

การขอมรณบัตรไทย*

บุคคลสัญชาติไทยที่เสียชีวิต ญาติหรือบุคคลใกล้ชิดสามารถแจ้งการเสียชีวิตเพื่อขอทำมรณบัตรไทยได้ที่สถานเอกอัครราชทูตฯ โดยเอกสารที่ต้องเตรียม มีดังนี้

สำเนาใบมรณบัตรจากการสวิสที่ได้รับการรับรองประทับตราจากหน่วยงานรัฐของสวิส

สำเนาใบแจ้งการเสียชีวิตจากโรงพยาบาล

สำเนาใบฌาปนกิจศพ

สำเนาบัตรประชาชนไทย (ของผู้เสียชีวิตและผู้แจ้งการเสียชีวิต)

สำเนาทะเบียนบ้านไทย (ของผู้เสียชีวิตและผู้แจ้งการเสียชีวิต)

สำเนาหนังสือเดินทางไทย (ของผู้เสียชีวิตและผู้แจ้งการเสียชีวิต)

สำเนาทะเบียนสมรส/ หย่า ของผู้เสียชีวิต

ทั้งนี้สามารถสอบถามข้อมูลได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 031 970 34 25

*ข้อมูลจากเว็บไซต์ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบิร์น thaiembassy.ch/News_detail/112.html

„หากไม่มีการแจ้งการเสียชีวิตดังกล่าว ทายาทสามารถมอบหมายให้หน่วยงานราชการสวิส ในต่างประเทศดำเนินการแทนและส่งใบมรณบัตรกลับมายังเขตภูมิลำเนาเดิมของผู้ตาย“

กรณีญาติของผู้ตายหรือบุคคลใกล้ชิด ต้องการนำโกศบรรจุอัฐิของผู้ตายกลับไปประกอบพิธีทางศาสนาในประเทศไทย จะต้องเตรียมเอกสารประกอบการเดินทาง เพื่อไว้สำแดงหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- ใบมรณบัตร Auszug aus dem Todesregister
- หนังสือรับรองจากสถานฌาปนกิจ พร้อมหมายเลขโกศที่บรรจุอัฐิ
- Bestätigung von dem Krematorium mit Nummer
- สำเนาใบรับรองการเสียชีวิตจากโรงพยาบาล Todesbescheinigung หรือ ใบแจ้งการเสียชีวิตTodesanmeldung
- หนังสือเดินทาง / บัตรประจำตัวของผู้ตาย

หากญาติหรือบุคคลใกล้ชิด ต้องการจะนำศพของผู้ตายไปประกอบพิธีทางศาสนาในประเทศไทยสามารถติดต่อสอบถามขอใช้บริการได้จากบริษัทฌาปนกิจ ภายในประเทศ สวิตเซอร์แลนด์ที่มีบริการดังกล่าวได้ (ดูลิงค์เว็บไซต์บริษัทฌาปนกิจ หัวข้อถัดไป)

การดำเนินการจัดพิธีศพ

การจัดการพิธีศพสามารถทำได้อย่างรวดเร็วที่สุด 48 ชั่วโมง หลังจากการเสียชีวิต และหลังจากมีการแจ้งไปยังหน่วยงานรับผิดชอบดังกล่าวข้างต้นแล้ว บางรัฐหรือบางอำเภอท้องถิ่นมีงบประมาณช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการฌาปนกิจสงเคราะห์สำหรับผู้ยากไร้ ในกรณีที่ผู้ตายไม่มีทรัพย์สินมรดก หรือว่าทายาทไม่สามารถรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินการศพดังกล่าวได้ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามกฎระเบียบและข้อบังคับของแต่ละรัฐ ซึ่งแต่ละรัฐนั้นจะมีหน่วยงานรับผิดชอบ และมีชื่อเรียกไม่เหมือนกัน

ท่านสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดขั้นตอนและการดำเนินการได้ที่ สำนักงานทะเบียนราษฎร²

² ลิงค์เว็บไซต์ สืบค้นข้อมูล ที่อยู่ของสำนักงานทะเบียนราษฎร ในแคว้นรัฐ <https://www.e-service.admin.ch/competency-app/wicket/bookmarkable/ch.glue.suis.competency.app.pages.Heimatort-Page?0> (บันทึกวันที่ 19.08.2018)

หรือสำนักงานฌาปนกิจ (Zivilstands- oder Bestattungs-amtes) ในท้องถิ่นที่ท่านพำนักอยู่ และเพื่อความสะดวกเกี่ยวกับการดำเนินการจัดการศพดังกล่าว ทายาทสามารถติดต่อขอรับบริการจากสำนักงานฌาปนกิจของภาคเอกชน³ (Bestattungsunternehmen) ได้เช่นกัน โดยทางบริษัทฌาปนกิจจะอำนวยความสะดวกให้ทายาทของผู้ตายเกี่ยวกับเรื่องการจัดติดต่อหน่วยงานราชการ และการดำเนินการต่าง ๆ ตลอดทั้งการจัดพิธีศพ โดยมีค่าใช้จ่ายและการบริการตามข้อตกลงไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือขอรับบริการจากบริษัทฌาปนกิจ ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับบริการการดำเนินการจัดการศพดังต่อไปนี้

- ก่อนอื่นจะดูว่ามีหนังสือหรือมีการแสดงเจตจำนงของผู้ตายเกี่ยวกับเรื่องการจัดศพของตนไว้หรือไม่ หากมีก็จะจัดการไปตามเจตจำนงนั้น
- การเคลื่อนย้ายศพ จากสถานที่ตายไปยังที่เก็บศพ
- รูปแบบการดำเนินการจัดการศพ จะเป็นโดยการฝัง หรือ เผา
- สถานที่ วัน เวลา ในการทำพิธีศพ
- ลักษณะของหีบศพ หรือ โกศใส่อัฐิ
- รูปแบบของพิธีกรรมทางศาสนา
- ทายาทประสงค์จะลงประกาศแจ้งการตายในหนังสือพิมพ์หรือไม่
- แจ้งข้อมูลแก่ทายาท เพื่อน เพื่อนบ้าน และนายจ้างของผู้ตาย

หลังจากการจัดการพิธีศพผ่านไป ในส่วนของทายาทโดยธรรมก็จะมีเรื่องของการจัดการทรัพย์สินมรดกของผู้ตายตามมา และในส่วนเรื่องสิทธิในกองมรดก ท่านสามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในนิตยสารดี เล่มที่ 24 เรื่อง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว ตอนที่ 4

³ ลิงค์เว็บไซต์ สภาสมาคมบริษัทฌาปนกิจแห่งประเทศสวิตเซอร์แลนด์ สืบค้นข้อมูลของ บริษัทฌาปนกิจ ในแคว้นรัฐ <https://www.bestatter.ch/mitglieder-des-svb/bestatter> (บันทึกวันที่ 19.08.18)

สำหรับคู่สมรสหรือคู่ชีวิตที่จดทะเบียนแพคเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น นอกเหนือจากประมวลกฎหมายแพ่ง บรพว่าด้วยเรื่องกฎหมายครอบครัวเกี่ยวกับมรดกแล้ว ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ แต่ละรัฐจะมีกฎระเบียบและขั้นตอนการดำเนินการแบ่งทรัพย์สินมรดก ตลอดจนทั้งเรื่องของการเสียภาษีมรดกแตกต่างกัน โดยยึดหลักว่าผู้ตายมีถิ่นพำนักแจ้งในทะเบียนราษฎรเป็นครั้งสุดท้ายที่ใด ท่านสามารถสอบถามข้อมูลจากหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบได้ในเขตท้องถิ่นที่ท่านพำนักอยู่ (เว็บไซต์ ลิงค์หน่วยงานราชการในแต่ละรัฐ <https://www.ch.ch/de/behordenadressen/>)

เมื่อมีเหตุต้อง “ตกพุ่มหม้าย” ไม่ว่าจะเป็แม่หม้ายหรือพ่อหม้าย นอกเหนือจากทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย คู่สมรส หรือคู่ชีวิตแพคเดียวกัน และบุตรผู้เยาว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีสิทธิอันพึงได้รับเงินฝากสะสมเข้ากองทุนสวัสดิการสังคมของผู้ตาย คือ “เงินบำนาญ หรือ เงินบำเหน็จ” ตามกฎหมายเงินดังกล่าวจะไม่ถูกนำไปคำนวณเป็นทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย และที่สำคัญท่านไม่ต้องแบ่งเงินนี้กับทายาทโดยธรรมลำดับอื่น ๆ ส่วนจะได้มากหรือน้อย ก็ขึ้นอยู่กับจำนวนเงินฝากสะสมที่ผู้ตายฝากสะสมไว้ ตามลักษณะดังต่อไปนี้

กองทุนที่ 1 เงินฝากเข้ากองทุนประกันสวัสดิการประกันสังคมเมื่อเกษียณอายุงาน และสำหรับผู้อยู่เบื้องหลัง Alters- und Hinterlassenenversicherung (คำย่อ AHV) แยกเป็นลักษณะเงินบำนาญให้กับผู้อยู่เบื้องหลัง ดังนี้

• **สิทธิการขอรับเงินบำนาญแม่หม้าย (Witwenrenten)**

คู่สมรสหญิงที่ยังมีชีวิตอยู่ มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการดังกล่าวตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

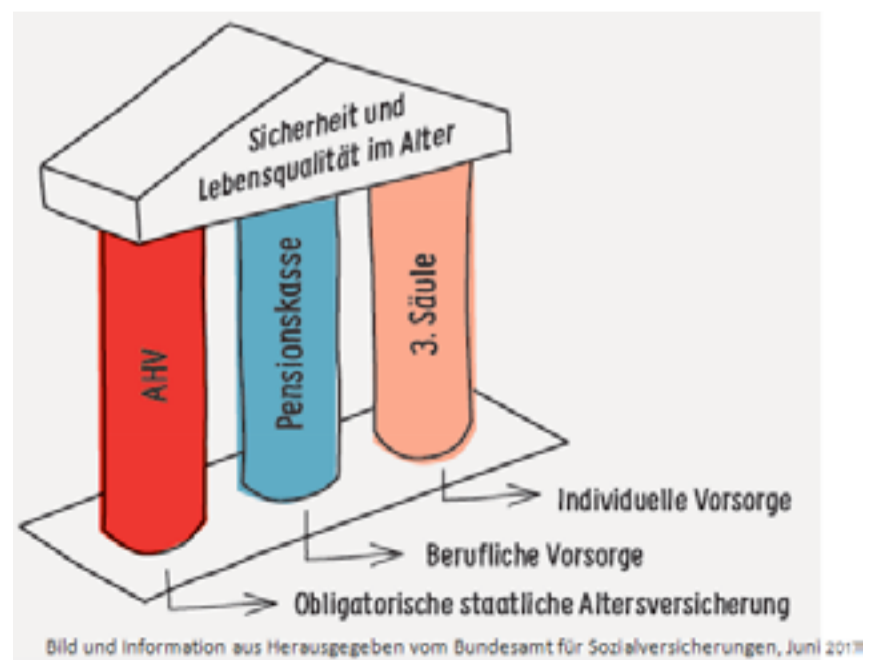
- ในขณะที่เป็นแม่หม้าย มีบุตรร่วมกับผู้ตาย
- หรือ ณ ช่วงเวลาที่เป็นแม่หม้าย บุคคลผู้นั้นมีอายุครบ 45 ปี และได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตาย รวมระยะเวลาอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป
- ในกรณีที่ฝ่ายหญิงได้หย่าร้างกับผู้ตายแล้ว ก็มีสิทธิขอรับเงินแม่หม้ายได้เช่นกัน โดยมีเงื่อนไขดังนี้

- หากมีบุตรร่วมกับผู้ตาย และได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตายมาเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 10 ปี ก่อนหย่า
- หรือ ณ ตอนที่หย่ากับผู้ตาย ฝ่ายหญิงมีอายุ 45 ปี และได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตายมาเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 10 ปี
- หรือ บุตรคนสุดท้ายต้องมีอายุครบ 18 ปี หลังจากที่ฝ่ายหญิงมีอายุครบ 45 ปี

หากฝ่ายหญิงมีคุณสมบัติไม่ครบตามเงื่อนไขดังกล่าว ก็จะมีสิทธิได้รับเงินแม่หม้ายนั้นจนบุตรคนสุดท้ายอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์เท่านั้น

• **สิทธิการได้รับเงินบำนาญพ่อหม้าย (Witwerrenten)**

สำหรับคู่สมรสฝ่ายชาย ในฐานะพ่อหม้ายนั้น จะมีสิทธิได้รับเงินบำนาญพ่อหม้าย เฉพาะในกรณีที่มิบุตรหรือมีบุตรบุญธรรมร่วมกับผู้ตาย ที่ยังเป็นผู้เยาว์อยู่ และจะได้จนถึงบุตรมีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์เท่านั้น กรณีของคู่ชีวิตจดทะเบียนแพคเดียวกัน (eine Partnerin/ein Partner bei eingetragener Partnerschaft) หากคู่ชีวิตฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิต คู่ชีวิตแพคเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นมีสิทธิได้รับบำนาญนี้เช่นเดียวกับกรณีของพ่อหม้าย

• สิทธิขอรับเงินบำนาญสำหรับลูกกำพร้า⁴ (Waisenrenten)

บุตรของผู้ตาย หรือบุตรบุญธรรมของผู้ตาย มีสิทธิได้รับเงินบำนาญลูกกำพร้าไปจนถึงอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ หรือมีสิทธิได้รับเงินไปจนกว่าจะจบการศึกษา แต่สูงสุดจนถึงอายุครบ 25 ปีเท่านั้น

กองทุนที่ 2 สิทธิในการขอรับเงินฝากเข้ากองทุนเงินฝากสะสมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ (Berufliche Vorsorgen คำย่อ BVG) ที่ผู้ตายได้ฝากไว้กับกองทุนสวัสดิการสังคมของบริษัทที่ทำงาน คู่สมรสหรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันสามารถติดต่อขอรับเงินสวัสดิการดังกล่าวได้ เมื่อมีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นคู่สมรสที่ยังมีชีวิตอยู่ และมีบุตรร่วมกันกับผู้ตาย
- หรือ ณ ช่วงเวลาที่เป็นหม้าย บุคคลผู้นั้นมีอายุครบ 45 ปี และได้จดทะเบียนสมรส หรือจดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกันกับผู้ตายรวมระยะเวลาอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

หากคู่สมรส หรือ คู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่มีคุณสมบัติไม่ครบเงื่อนไขในการขอรับสิทธิเงินบำนาญจากกองทุน BVG ดังกล่าว ก็จะมีสิทธิได้รับเป็น “เงินบำนาญ” โดยการคำนวณยอดสิทธิการรับเงินบำนาญของผู้ตายรวมระยะเวลา 3 ปี เพื่อจ่ายเป็นเงินก้อนให้แก่คู่สมรส หรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน⁵ ต่อไป

ในประเทศสวีเดนนั้นยังไม่มีกฎหมายรองรับสำหรับคู่ชีวิตที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส (Konkubinatspartner) เพื่อผลประโยชน์ในเรื่องของสิทธิการรับเงินบำนาญของคู่ชีวิตที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น ในระหว่างที่อยู่ด้วยกันคู่ชีวิตจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยัง

4 ประมวลกฎหมาย แห่งสหภาพรัฐสวีเดน เกี่ยวกับเงินสวัสดิการสังคมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ ผู้อยู่เบื้องหลัง และกรณีพิพาท Bundesgesetz über die berufliche Alters-, Hinterlassenen und Invalidenvorsorge BVG; Art. 22 Beginn und Ende des Anspruchs

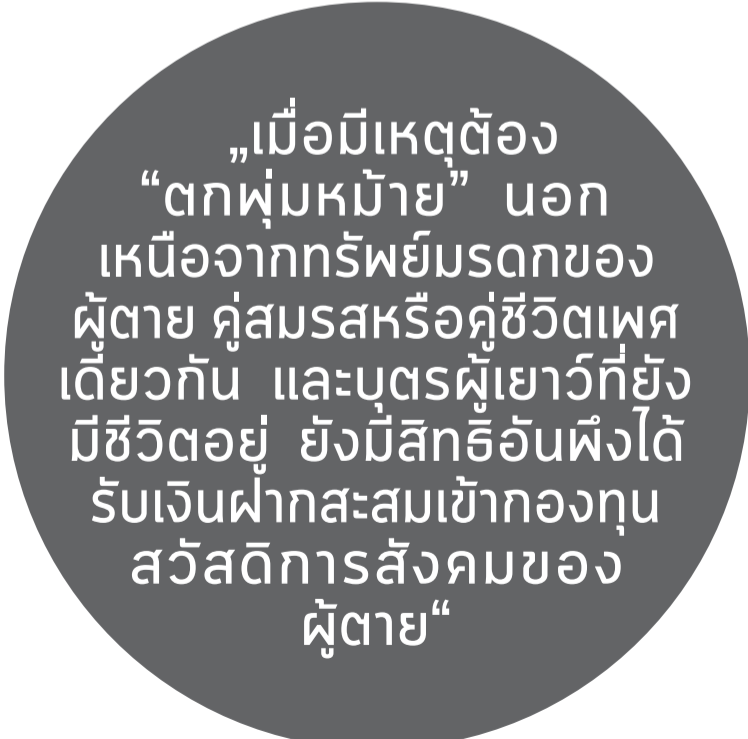
5 ประมวลกฎหมาย แห่งสหภาพรัฐสวีเดน เกี่ยวกับเงินสวัสดิการสังคมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ ผู้อยู่เบื้องหลัง และกรณีพิพาท Bundesgesetz über die berufliche Alters-, Hinterlassenen und Invalidenvorsorge BVG; Art. 19 Überlebender Ehegatte

สำนักงานกองทุนสวัสดิการเงินฝากสะสมสำหรับผู้ประกอบอาชีพของตน เพื่อแจ้งสิทธิการรับเงินบำนาญให้แก่อีกฝ่ายในกรณีเสียชีวิต แต่ทั้งนี้ก็ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของบริษัทเงินฝากกองทุนดังกล่าว โดยทั่วไปแล้วต้องมีการใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันอย่างต่ำ 5 ปีขึ้นไปก่อนที่คู่ชีวิตจะเสียชีวิต (หนังสือแนะนำ “Paare ohne Trauschein – Was Sie beim Zusammenleben regeln müssen“, ผู้เขียน Karin von Flüe, สำนักพิมพ์ Beobachter)

หมายเหตุ

- สิทธิการได้รับเงินสวัสดิการเงินบำนาญแม่หม้าย หรือเงินบำนาญพ่อก่อนหย่าทั้งสองกองทุน (AHV และ BVG) จะสิ้นสุดลงทันทีเมื่อฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชายที่ยังมีชีวิตอยู่ จดทะเบียนสมรสใหม่ หรือ จดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกันใหม่⁶ หรือ ผู้มีสิทธิ์ดังกล่าวเสียชีวิต
- สิทธิการได้รับเงินบำนาญ ดังกล่าวจะเริ่มคำนวณตั้งแต่วันที่คู่สมรส / คู่ชีวิตเพศเดียวกันเสียชีวิต
- การดำเนินการขอรับเงินบำนาญแม่หม้าย หรือ เงินบำนาญพ่อก่อนหย่า และ เงินบำนาญสำหรับลูกกำพร้า สามารถ

6 ประมวลกฎหมาย แห่งสหภาพรัฐสวีเดน เกี่ยวกับเงินสวัสดิการสังคมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ ผู้อยู่เบื้องหลัง และกรณีพิพาท Bundesgesetz über die berufliche Alters-, Hinterlassenen und Invalidenvorsorge BVG; Art. 22 Beginn und Ende des Anspruchs

กรอกแบบฟอร์มออนไลน์ ได้ที่เว็บไซต์ https://form.ahv-iv.ch/orbeon/fr/AHV-IV/318_371_v2/new หรือ ติดต่อข้อมูลได้ที่สำนักงานประกันสวัสดิการสังคมในเขตท้องถิ่นที่พักอาศัยของท่าน เว็บไซต์ <https://www.ahv-iv.ch/de/Kontakte/Kantonale-Ausgleichskassen>

- อ่านข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับระบบเงินสวัสดิการสังคมประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ได้ที่ <https://www.ahv-iv.ch/de/Sozialversicherungen> (ภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี อังกฤษ)

การพลัดพรากจากกันนั้น ย่อมไม่มีใครสามารถทำให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะการต้องลาจากบุคคลอันเป็นที่รัก หรือคู่ชีวิตที่อยู่กินกันมา แต่เมื่อเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราคนไทยผู้อาศัยอยู่ต่างแดนก็ควรศึกษาข้อมูลไว้ จะได้ไม่รู้สึกท้อแท้หมดหวังจนไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตรงไหน ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า บทความฉบับนี้คงจะได้นำเสนอข้อมูลดี ๆ เป็นประโยชน์แก่ท่าน เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมดำเนินการต่าง ๆ และ รู้สิทธิต่าง ๆ อันพึงได้ของตน

บทความ 5 ตอนที่ผ่านมาเป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ของคู่สมรส คู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน ตลอดจนทั้งคู่ชีวิตที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยไม่มีทะเบียน ฉบับหน้าผมจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องสิทธิและหน้าที่ของผู้ปกครองและเด็กว่าจะมีอะไรบ้าง โปรดติดตามตอนต่อไปนะครับเรื่อง “มีลูกมากจะยากจริงหรือ” **๓**

ใช้ชีวิตในเยอรมนี
ต้องรู้ภาษาเยอรมัน
ไหมนะ?
โดย Mausmoin

MausMoin.com

ใครกำลังตั้งใจว่า “จะเรียนภาษาเยอรมันดีไหมนะ” คิดว่า “ฉันน่าจะอยู่ในเยอรมนีได้ ภาษาเยอรมันไม่จำเป็นหรอก” หรือมีคำถามว่า “จะสมัครเรียน สมัครงาน ต้องรู้ภาษาเยอรมันไหมนะ” ลองตอบคำถามต่อไปนี้ดูก่อนว่า ก. ใช่ ข. บางครั้ง หรือ ค. ไม่ใช่เลย แล้วมาดูคำตอบกัน

- ฉันพูดภาษาอังกฤษได้ พูดอังกฤษกับแฟนได้ แต่กลับสื่อสารกับคนเยอรมันไม่รู้เรื่อง
- ปกติฉันเป็นคนทำอะไรได้เอง แต่ฉันกลับประหม่า เมื่อต้องออกนอกบ้านไปทำอะไรคนเดียวในเยอรมนี
- เวลาไปซื้อของ แคชเชียร์บอกมาเท่าไร ฉันก็ 모르หอก ยื่นเงินให้เขาไป เดี่ยวเขาก็ทอนให้เอง
- เวลาไปทานข้าวกับเพื่อนหรือญาติของสามี ฉันอึดอัดมาก นั่งเงียบ ฟังก็ 모르เรื่อง พูดก็ไม่ได้ ไม่อยากไปเลย
- ก่อนมีลูก แฟนก็พูดอังกฤษด้วย พอมีลูก แฟนก็พูดเยอรมันกับลูก เข้าใจกันแค่ 2 คน ฉันก็ได้แต่นั่งมองเงียบ ๆ งง ๆ

- ฉันอยากเรียนต่อ อยากทำงานในเยอรมนี แต่ถูกปฏิเสธ เพราะพูดเยอรมันไม่ได้
- ฉันอยากขับรถไปไหนได้เองในเยอรมนี แต่สอบใบขับขี่ไม่ได้ เพราะอ่านข้อสอบไม่รู้เรื่องคุยกับครูไม่ได้
- ฉันอยากขอสัญชาติเยอรมัน แต่ติดที่ต้องสอบเยอรมันให้ได้ถึงระดับ B1 รู้จ้ ฉันเรียนภาษาเยอรมันมาตั้งนานแล้ว

ถ้าคำตอบคือ ใช่ หรือบางครั้ง เกิน 2 ข้อ ก็เป็นสัญญาณเตือนที่สำคัญแล้วว่า ภาษาเยอรมันสำคัญกับการใช้ชีวิตในประเทศเยอรมนีของเรามากแค่ไหน และควรอ่านบทความนี้เพื่อปรับความคิด และเปลี่ยนชีวิตในเยอรมนีให้มีความสุขไปด้วยกัน

Mausmoin ขออาสาพาเพื่อน ๆ เปิดมุมมองว่า “ทำไมเราต้องเรียนรู้ภาษาเยอรมัน เมื่อมาอยู่ในเยอรมนี” “ปัญหาอะไรที่อาจพบเจอ เมื่อไม่รู้ภาษาเยอรมัน” และ “รู้ภาษาเยอรมันแล้วดีกับตนเองอย่างไร”

Toilette defekt

Bitte nicht benutzen!

MausMoin.com

ทำไมเราต้องรู้ภาษาเยอรมัน?

หลายคนอาจคิดว่า “วัน ๆ ฉันไม่ต้องไปไหน คงไม่ต้องใช้เยอรมัน” แต่พอมีลูก ต้องไปส่งลูกที่โรงเรียน ต้องคุยกับครู ผู้ปกครองคนอื่น กลับเข้าสังคมของลูกไม่ได้ เพราะสื่อสารเยอรมันไม่ได้ หรือหลายคนมักคิดไปว่า “ฉันมีแฟน/สามี และเพื่อน ๆ คอยแปลเยอรมันให้ได้” แต่หากไม่มีใครช่วย ก็ทำอะไรด้วยตนเองไม่ได้เลย ภาษาเยอรมันกลายเป็นอุปสรรคในชีวิต และปิดกั้นโอกาสและความสามารถของเราไป

ภาษาเยอรมันสำหรับคนไทย อาจดูเป็นเรื่องไกลตัว แต่พูดภาษาอังกฤษได้ ก็น่าจะเอาตัวรอดได้ แต่จากประสบการณ์ของ Mausmoin และคนไทยหลายคน ความคิดข้างต้นอาจจะถูกเพียงแค่ส่วนหนึ่ง จริงอยู่ที่สมัยนี้คนเยอรมันรุ่นใหม่พูดภาษาอังกฤษได้บ้าง แต่ไม่ใช่คนส่วนใหญ่ ถ้าเป็นนักท่องเที่ยว ใช้ภาษาอังกฤษในเยอรมนีก็พอจะเอาตัวรอดไปได้ แต่หากต้องใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเยอรมนี โดยเฉพาะในเมืองเล็ก ๆ คนเยอรมันจะพูดแต่ภาษาเยอรมัน บ้ายคำสั่ง บ้ายให้ข้อมูลต่าง ๆ จะเขียนเป็นภาษาเยอรมัน ถ้าเราอ่านไม่ออก ฟังหรือคุยไม่รู้เรื่อง นอกจากจะอึดอัด หงุดหงิดแล้ว อาจเกิดอันตราย หรือเกิดผลเสียกับตัวเองได้ เช่นตัวอย่างใกล้ตัวดังนี้

เรากำลังจะเข้าห้องน้ำ แล้วมีป้ายเขียนไว้ว่า “Toilette defekt, bitte nicht benutzen!” เราจะเข้าห้องน้ำนี้ไหม? ... ถ้าเราอ่านป้ายออก ก็คงรู้ว่า คำเตือนเขียนว่า “ห้องน้ำเสีย กรุณาอย่าใช้” แต่ถ้าเราอ่านไม่ออก แล้วเข้าไปใช้สุขา เกิดปัญหาอะไรขึ้น ก็คงโทษใครไม่ได้ นอกจากตัวเอง

เรานั่งอยู่ในรถไฟ อยู่ ๆ รถไฟก็หยุดนอกสถานี และมีประกาศว่า “...Bitte hier nicht aussteigen...” เราควรทำตัวอย่างไร? ถ้าเราฟังออก ก็คงรู้ว่าเขาประกาศว่า “กรุณาอย่าเพิ่งลงจากรถไฟ” เราก็แค่นั่งต่อไป รอลงที่สถานีตามปกติ แต่ถ้าเราไม่เข้าใจ เราอาจจะตกใจ หาทางลงจากรถไฟ ซึ่งจะเป็นอันตรายได้

ปัญหาที่คนไทยพบบ่อย เมื่อไม่รู้ภาษาเยอรมัน

สิ่งที่เราควรเข้าใจเป็นอันดับแรกคือ ภาษาราชการในประเทศเยอรมนีคือ ภาษาเยอรมัน เพียงภาษาเดียว ดังนั้นตราบใดที่เราอาศัยอยู่ในเยอรมนี ภาษานี้จะวนเวียนอยู่ในชีวิตเราตลอด ตั้งแต่เรื่องใกล้ตัว เช่น เดินทาง ซื้อของ จ่ายตลาด หาหมอย ไปจนถึงเรื่องสำคัญอื่น ๆ เช่น จดหมายจากอำเภอ จดหมายจากโรงเรียนลูก สัญญาใช้โทรศัพท์ สัญญาเช่าบ้าน สัญญาจ้างงาน การสื่อสารรวมไปถึงเอกสารทุกอย่างจะเป็นภาษาเยอรมันทั้งหมด แล้วใครจะช่วยอธิบายให้เราได้ทุกครั้ง นอกจากตนเป็นที่พึ่งแห่งตน?

ตอนเราจดทะเบียนสมรส ทำสัญญาสมรส หรือสัญญาเช่าบ้าน เจ้าหน้าที่จะให้เรานำล่ามที่สาบานตนกับศาลมาแปลเป็นภาษาไทยให้ เพื่อให้เราเข้าใจว่าเรากำลังจะเซ็นอะไร เพราะเมื่อเราเซ็นไปแล้ว สิ่งนั้นจะมีผลไปจนกว่าสัญญาจะสิ้นสุดลง แต่ในชีวิตประจำวัน คงไม่สามารถพึ่งล่ามได้ตลอดเวลา หากใครไม่รู้ภาษาเยอรมัน คิดว่าเซ็น ๆ ไปก็จบ ไม่อยากเสียเวลาหาผู้ไม่รู้ว่า “เขาบอกว่า” เป็นสัญญาซื้อมือถือ ความจริงกลับเป็นสัญญากู้ยืมเงินดอกเบี้ยสูง ก็เคยเกิด

ขึ้นมาแล้ว เราอาจจะต้องมานั่งเสียเวลา เสียเงิน เสียใจในภายหลัง เพราะสัญญาที่เซ็นไปไม่เป็นไปตามที่เราคิดไว้ตอนแรก บางคนถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลเพราะไปเซ็นสัญญาโดยไม่เข้าใจ “เขาบอกให้เซ็น ก็เซ็นไป” หรือหลายคนมาฟ้องร้องกันทีหลังก็มีให้เห็นอยู่บ่อย ๆ จะดีกว่าไหม ถ้าเราเรียนรู้ภาษาเยอรมันตั้งแต่แรก ให้พอที่จะดูแลตัวเองได้ จะได้ไม่ต้องมานั่งแก้ปัญหาในภายหลังเพราะความไม่รู้ภาษา

รู้ภาษาเยอรมันแล้วดีกับตนเองอย่างไร?

นอกจากการเรียนรู้ภาษาเยอรมันจะช่วยป้องกันปัญหาและช่วยให้เราอยู่เยอรมนีอย่างราบรื่นแล้ว ยังช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม รวมทั้งช่วยเปิดโอกาสดี ๆ ในชีวิตเราได้อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนต่อ เรื่องงาน และการขอสัญชาติเยอรมัน

ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและทางสังคม ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร ช่วยให้เราสื่อสารกับคนอื่นได้เข้าใจ ช่วยให้เราอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ตอนอยู่เมืองไทย เราอยู่อย่างมีความสุขเพราะเราสื่อสารภาษาไทยกับคนอื่นรู้เรื่อง อ่านเขียนอะไรก็รู้เรื่อง แล้วจะดีแค่ไหน ถ้าเราเข้าใจภาษาเยอรมันถึงระดับที่สามารถสื่อสารกับคนรอบข้างได้ รับผิดชอบตนเองในสังคมเยอรมันได้ เราก็จะสามารถออกแบบชีวิตที่มีความสุขและเป็นอิสระในเยอรมนีได้เช่นเดียวกัน

หากใครต้องการเรียนต่อในเยอรมนี ภาษาเยอรมันถือว่าสำคัญมาก จากที่ Mausmoin พบเจอมา หลายวิชาจะสอนเป็นภาษาเยอรมัน รวมไปถึงการสื่อสารในโรงเรียน และทำงานกลุ่มกับเพื่อน ก็ล้วนแต่ใช้ภาษาเยอรมันเป็นหลัก อย่า

ลืมว่าในสนามแข่งนี้ เราจะต้องแข่งกับคนเยอรมันด้วย ถ้าเราไม่มีภาษาเยอรมันเป็นอาวุธ เราอาจจะตกรอบตั้งแต่ยังไม่เริ่มแข่งเลยก็ได้ ดังนั้นการเรียนภาษาเยอรมันไว้ จะเป็นอีกจุดแข็งสำคัญของเราเมื่อสมัครเข้าเรียนต่อ หรือสมัครเข้าฝึกงาน

การสมัครงานก็เช่นกัน หากเราสื่อสารภาษาเยอรมันได้ดี เราก็จะมีตัวเลือกตำแหน่งงานที่มากขึ้นหลายเท่า แม้เราจะมีทักษะเฉพาะทางที่เด่นกว่าคนอื่น แต่ทักษะการสื่อสารเยอรมันก็เป็นเงื่อนไขสำคัญที่ผู้ว่าจ้างจะนำมาช่วยพิจารณารับเราเข้าทำงาน Mausmoin สรุปง่าย ๆ ก็คือ เราต้องจริงจัง ทั้งทักษะการทำงานและทักษะการสื่อสารกับลูกค้าและเพื่อนร่วมงานได้ดี แค่นี้ งานที่อยากได้ก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมแล้ว

การขอสัญชาติเยอรมันก็เช่นกัน หากใครอยากขอหนังสือเดินทางเยอรมัน ก็ต้องสามารถสื่อสารเยอรมันได้ดีพอ อย่างน้อยในระดับ B1 คือสื่อสารเยอรมันเข้าใจได้เพียงพอที่จะใช้ชีวิตในเยอรมนีได้อย่างปกติสุข หากเราอยากขอสัญชาติเยอรมัน นั้นหมายถึงเราจะกลายเป็นพลเมืองเยอรมัน ดังนั้น เราก็ต้องสามารถสื่อสารภาษาเยอรมันได้ และต้องเข้าใจบริบทสังคม และวัฒนธรรมเยอรมันด้วย

Mausmoin เอาใจช่วยให้เพื่อน ๆ เริ่มต้นเรียนเยอรมันอย่างมีความสุข และสามารถใช้ชีวิตได้อย่างราบรื่นในสังคมเยอรมัน ภาษาเยอรมันช่วยเปลี่ยนชีวิตและเพิ่มโอกาสให้หลายคนมาแล้ว แล้วเพื่อน ๆ ละ พร้อมที่จะเรียนภาษาเยอรมันเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นแล้วหรือยัง? **๓**

ที่มาและรูปประกอบ:
mausmoin.com เริ่มต้นเยอรมันกับแม่ส้มอ่อน

จากพยาบาลไอชียู สู่คนดูแลผู้สูงอายุ ในสวิตเซอร์แลนด์

โดย ปาทองโก

ฉันตั้งใจว่า ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ประเทศที่ฉันย้ายมาอยู่ใหม่ ฉันจะทำงานตามที่เรียนจบและมีประสบการณ์กว่า 16 ปี แต่เหตุใดฉันจึงเปลี่ยนใจ สดสถานะมาทำงานที่ต่ำกว่าวุฒิ อยากจะเล่าไว้ให้ฟังเผื่อว่าใครมีชะตาชีวิตคล้าย ๆ กัน จะได้ปรับตัวและทำใจได้ง่ายว่า ไม่ใช่แค่เราที่เรียนจบด้วยวุฒิสุง ๆ จากเมืองไทย แล้วเลือกทำงานที่ต่ำกว่าวุฒิ เงินก็น้อยกว่า สถานะทางสังคมก็ไม่มากเท่า แต่ทำไมเราจึงตัดสินใจทำ

ก่อนอื่นขอขออนไปเมื่อ 9 ปีที่แล้ว ตอนนั้นฉันเพิ่งย้ายมาอยู่ที่สวิตเซอร์แลนด์ใหม่ ๆ สิ่งแรกไม่ว่าไปอยู่ที่ไหน สิ่งสำคัญสำหรับตัวเองก็คือการสื่อสาร ระหว่างที่ฉันคบหาคุยกับคนข้างกายในวันนี้ เขาสอนให้ฝึกพูด (ภาษาสวิตต้องถิ่นที่เรียกว่า เบิร์นด้อยช เพราะเราอยู่ในรัฐเบิร์นซึ่งไม่มีภาษาเขียน แต่ก็เขียนกันเองแบบภาษาคาราโอเกะบ้านเรา) แต่ก็ไม่รู้ถึงขนาดจะสื่อสารได้ดี ทุกวันนี้ก็ยังใช้ได้ไม่เต็มร้อย ภาษาอะไรไม่รู้ยากจริง ๆ ตอนนั้นอายุก็เกือบขึ้นเลข 4 แล้วซึ่งเป็นวัยที่สมองยิ่งเรียนรู้ยากด้วย แต่สิ่งหนึ่งที่มีอยู่ในตัวคือความต้องการที่จะสื่อสารได้ จึงทำให้เรามีความพยายามมากขึ้น แต่ภาษาท้องถิ่นไม่ใช่ภาษาราชการ ในแถบที่อยู่ ใช้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาราชการ จึงต้องเรียน

ภาษาราชการด้วยอีกหนึ่งภาษา เพราะถ้าต้องการอยู่ที่นี้อย่างผู้ที่พอจะอยู่ได้ ก็ก็ต้องต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อการอ่าน และการเขียนด้วย

ที่ฉันต้องพูดเรื่องภาษาก่อนเพราะตั้งใจว่าจะทำงานตามที่เรียนจบมาคือ การเป็นพยาบาล เนื่องจากฉันมีประสบการณ์การทำงานในห้องไอชียู นานถึง 16 ปีในโรงพยาบาลที่มีโรงเรียนแพทย์อันดับหนึ่งของเมืองไทยและยังเคยทำงานในโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียงด้วย ถึงแม้ในตอนนั้นทักษะทางภาษาของฉันยังไม่ถึงไหนเพราะเพิ่งมาอยู่ที่นี้ได้เพียง 6 เดือน แต่ด้วยความอยากรู้ว่าการจะประกอบอาชีพพยาบาลที่ประเทศนี้ต้องทำอย่างไรบ้าง ฉันจึงค้นหาและทราบว่า ที่สวิตเซอร์แลนด์

พยาบาลวิชาชีพจากต่างประเทศ ถ้าต้องการเทียบวุฒิตามมาตรฐานของที่นี่ต้องติดต่อขอรายละเอียดที่ สภากาชาดสวิส

ในขั้นตอนแรกสภากาชาดสวิสจะให้เขียนจดหมายพร้อมส่งเอกสารคือ

- 1) ใบปริญญาบัตร (Ausbildungsabschluss)
- 2) ใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะ (Registrierungsnachweise)
- 3) ใบรายงานผลการศึกษา Transkript (eine detaillierte Auflistung des Inhalts der Ausbildung mit Angabe der genauen Stundenzahlen der einzelnen Fächer (Theorie) und der Anzahl der absolvierten Praktika (Gebiete nach Wochen/ Stunden))

ไปให้เขาตรวจสอบ ฉันรอประมาณ 1 เดือนก็ได้รับจดหมายตอบกลับเป็นภาษาเยอรมันว่าการเทียบวุฒิการศึกษาจากต่างประเทศกับสภาการศึกษาสวิส ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการศึกษาวิชาชีพ หลังการตรวจสอบเอกสารในขั้นแรกนี้ระบุว่าหลักฐานการศึกษาสามารถเทียบวุฒิได้ แต่ฉันต้องมีถิ่นพำนักในสวิตเซอร์แลนด์ ต้องสอบภาษาเยอรมันจากสถาบันที่ยอมรับในยุโรป ระดับปี 2 และต้องเรียนเพิ่มเติมในหลักสูตรที่เป็นการปรับพื้นฐานความรู้ ส่วนที่ว่าด้วยระบบการทำงานด้านสาธารณสุขของสวิตเซอร์แลนด์ ฉันต้องกรอกใบสมัคร (ตามที่เขาส่งมาให้) พร้อมแนบเอกสารที่กล่าวถึงไปข้างต้น ส่งไปอีกครั้ง โชคดีที่ฉันได้เตรียมเอกสารเป็นภาษาอังกฤษพร้อมมาจากเมืองไทย แล้วซึ่งเขายอมรับให้ใช้ได้จึงไม่ต้องแปลเป็นภาษาเยอรมัน ไม่เช่นนั้นค่าใช้จ่ายจะมากโข และต้องเป็นเอกสารตัวจริง หรือถ้าเป็นเอกสารถ่ายสำเนา ต้องให้โนตารี หรืออำเภอลงลายมือชื่อรับรอง (Amtliche Beglaubigung) ส่วนเอกสารต่อไปนี้ใช้เอกสารที่เป็นสำเนาได้ คือ

1) ใบรับรองวุฒิการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย Abschlusszeugnisse der Vorbildung/Maturität (ใบนี้ไม่ได้เตรียมมา เพราะคิดว่าไม่น่าใช้ จึงให้เพื่อน ไปขอให้ แล้วส่งมาให้)

2) ใบอนุญาตพำนัก (Aufenthalts- oder Niederlassungsbewilligung)

3) ใบรับรองการทำงาน (Arbeitszeugnisse oder Arbeitsbestätigung)

4) ใบปริญญาบัตรหรือประกาศนียบัตร หลังจบปริญญา Fort- oder Weiterbildung (ถ้ามี)

และยังบอกอีกด้วยว่า สามารถนำจดหมายที่เขาส่งมาให้ยื่นสมัครงานไว้ก่อน เพราะนั่นจะเป็นที่ทำงานในอนาคต ซึ่งมีความจำเป็นระหว่างเรียนเพื่อการฝึกงานด้วย

เมื่อรวบรวมเอกสารครบฉันก็ส่งเอกสารพร้อมใบสมัครไปเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2011 (มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ 500 ฟรังก์) 3 เดือนต่อมาก็ได้รับจดหมายแจ้งมาว่าฉันมีเวลา 2 ปี ในการสอบภาษาเยอรมันให้ผ่านระดับปี 2 รวมทั้งต้องเรียนเพิ่มเติมในสถาบันที่เขาส่งรายชื่อมาให้เป็นเวลา 6 เดือน และต้องฝึกงานในโรงพยาบาล 80-100 % เป็นเวลา 6-12 เดือน ขึ้นอยู่กับว่าฉันจะทำงานที่เปอร์เซนต์ (แต่ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงคือให้เวลา 1 ปี ในการสอบภาษาให้ผ่านก่อน แล้วจึงดำเนินการขั้นต่อไปคือเรียนและฝึกงาน)

ฉันได้ติดต่อโรงเรียนการพยาบาลในรัฐเบิร์นและขอเอกสารเพื่อมาศึกษา ปัญหาคือฉันไม่สามารถเรียนอย่างเดียวได้ ต้องมีที่ทำงานเพื่อฝึกงานได้ด้วยซึ่ง

ฉันต้องสมัครหาสถานที่ทำงานนี้เอง จริง ๆ แถวใกล้บ้านก็มีโรงพยาบาลแต่ก็ไม่ได้ไปติดต่อ เพราะสามีไม่เห็นด้วยอย่างมากที่ฉันจะต้องทำแบบนี้ เหตุผลคืออายุที่เกิน 40 ปี และต้องเรียน ต้องฝึกงาน อยู่เวร เข้า บ่าย ดึก นี่คือปัญหาใหญ่ที่ทำให้ฉันต้องตัดสินใจว่าจะเดินหน้าต่อ หรือจะหยุด เพราะเมื่อมาอยู่เป็นครอบครัวเดียวกัน ถ้าฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยและไม่มีความสุข ถ้าฉันจะดันทุรังทำ ฉันก็ต้องรับผิดชอบค่าเล่าเรียนเอง ค่าเรียนและค่าเดินทางก็มากโขอยู่ และอาจมีปัญหาครอบครัวตามมา ทำให้ฉันต้องกลับมาทบทวนใหม่อีกหลายตลบ

สุดท้ายก็ได้คำตอบว่าชีวิตการทำงานน่าจะคุ้มค่างกับเวลาที่เล่าเรียนมา คุ้มค่าเงินที่รัฐสนับสนุนให้ฉันได้เรียนจนจบ และนี่อาจเป็นเวลาที่จะได้มีชีวิตที่สุขสบายซึ่งก็น่าจะเหมาะสมแล้วกับการที่ทำงานหนักมาตลอดหลังจากเรียนจบ ตอนนี้มีคนดูแล ไม่ต้องทำงานนอกบ้าน ได้ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว

ข้อสรุปที่ได้ก็คือฉันจะไม่ทำงานพยาบาลแล้ว ฉันจึงไม่ดำเนินการเรื่องนี้ต่อแต่การเรียนภาษายังจำเป็น และฉันก็เรียนด้วยตนเองจนใกล้จะครบสองปี ฉันจึงคิดว่าฉันน่าจะจะมีอะไรรองรับหลังจากที่เรียนภาษาจบ หากเหตุการณ์ข้างหน้าไม่เป็นดังเช่นวันนี้ อย่างน้อยฉัน

ก็มีช่องทางทำมาหากินได้บ้าง ว่าแล้ว ก็เขียนจดหมาย ไปที่สภาภาษาตสวิส ว่าฉันไม่ดำเนินการเพื่อจะเป็นพยาบาล ต่อแล้วด้วยเหตุผลส่วนตัว แต่ฉันต้องการ จะมีโอกาสทำงานในอนาคต และขอคำแนะนำเพิ่มเติมว่าฉันต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้เป็นผู้ช่วยพยาบาลหรือผู้ดูแลผู้สูงอายุ ไม่นานนักก็ได้รับคำตอบกลับ มาว่าให้ส่งเอกสารที่มีจากสภาภาษาตสวิสส่วนกลางซึ่งฉันติดต่อมาตลอดไป ที่สภาภาษาตสวิสในรัฐเบิร์น จากนั้นฉัน ก็ดำเนินการตามที่ได้รับคำแนะนำ

ในที่สุดฉันได้รับการตอบกลับมาจาก เพื่อจะได้ใบประกาศนียบัตรเป็นผู้ดูแล ผู้สูงอายุ (Pflegerin) ฉันต้องสอบผ่าน ภาษาเยอรมัน ระดับ ปี 1 และฝึกงาน ที่บ้านพักคนชรา 15 วัน ซึ่งฉันต้องไป หาเองตามรายชื่อที่เขาให้มาว่ามีที่ไหน บ้าง ฉันต้องฝึกงานในวันธรรมดาอยู่แต่ เวิร์ช (ฉันไม่ต้องเรียนทฤษฎี ถ้าเป็น บุคคลทั่วไปที่ไม่มีพื้นฐานด้านการ พยาบาลต้องเรียนทฤษฎี 120 ชั่วโมง แนนอนมีค่าใช้จ่าย ประมาณ 2500 ฟ รังก์) พร้อมกับส่งเอกสารเพื่อให้ฉันนำ ไปให้หัวหน้าบ้านพักคนชราประเมินตาม หัวข้อต่าง ๆ ที่ฉันต้องผ่านเกณฑ์ ตาม ระยะฝึกงาน 15 วันนั้น

ไม่นานนักฉันก็สอบภาษาเยอรมัน ผ่านระดับปี 1 โดยมีคะแนนที่น่าพอใจ ส่วนเรื่องการฝึกงาน โชคดีที่ฉันเป็น อาสาสมัครที่บ้านพักคนชราแถวบ้าน ตอนที่มาอยู่ที่นี้ใหม่ ๆ เพราะไม่อยาก อยู่บ้านเฉย ๆ และต้องการฝึกภาษา รวมทั้งอยากรู้ อยากรู้ช่วย จนในที่สุด ก็ได้เป็นอาสาสมัครที่นั่น เมื่อถึงเวลา จะต้องฝึกงานก็บอกกับหัวหน้าว่าจะ ขอฝึกงาน เขาก็รับโดยดี และเมื่อครบ 15 วัน ผลการประเมินการฝึกงานของ ฉันก็ผ่านไปได้อย่างดีเช่นกัน เมื่อฉันมี คุณสมบัติตามที่สภาภาษาตสวิสต้องการ แล้ว ฉันก็ส่งเอกสารไปให้สภาภาษาตสวิสในรัฐเบิร์นตรวจสอบ ไม่นานเขาก็ ส่งใบประกาศนียบัตรผู้ดูแลผู้สูงอายุซึ่ง ได้รับการรับรองจากสภาภาษาตสวิสมา ให้ (แนนอนว่ามีค่าใช้จ่ายบ้าง)

หลังจากได้ใบประกาศนียบัตรมาแล้วฉัน ก็ส่งใบสมัครงานไปเพียงแห่งเดียวคือ บริษัทรับดูแลผู้สูงอายุตามบ้าน (Spitex) และบริษัทที่เรียกสัมภาษณ์ คำถามใน การสัมภาษณ์ที่น่าสนใจก็คือฉันจบมา สูงกว่าตำแหน่งที่จะทำมาก เนื่องจาก ในประวัติส่วนตัวระบุว่าจบปริญญาโท ด้านการพัฒนาลังคม จากสถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์ด้วย แต่ตำแหน่ง

ที่สมัครไม่จำเป็นต้องมีวุฒิสองชั้นนี้หาก ต้องทำงานฉันจะทำใจได้หรือ และเขาก็ ก้าวข้ามว่าตำแหน่งที่จะทำมีความจำกัด ในการทำงาน เพราะฉะนั้นอย่าเผลอ คิดว่าเป็นพยาบาล เพราะที่นี้ฉันไม่ใช่ พยาบาลแล้วจะยอมรับได้หรือไม่ ฉัน ตอบเขาไปว่าฉันทราบขอบเขตและหน้าที่ ว่าสามารถทำได้มากน้อยแค่ไหนและก็ จะไม่ทำเกินที่กำหนดไว้แน่นอน เพราะ นั้นคือความเสี่ยง แล้วฉันก็ได้งาน และ ทำงานนี้ได้ 3 ปีแล้วโดยทำเพียง 20 % (ถ้าทำงาน 100 % จะต้องทำสัปดาห์ ละ 42 ชั่วโมง) ฉันจึงทำประมาณสัปดาห์ ละ 8 ชั่วโมง

การที่เลือกงานนี้เพราะฉันไม่ต้องอยู่ เวิร์ช บ่าย ดึก และสามารถเลือกเวลา ทำงานได้ว่าจะทำวันไหนที่สะดวก ฉัน จึงทำแค่ช่วงเช้าและเย็นของวันจันทร์ และวันอังคาร ยกตัวอย่างงานในตอน นี้คืองานดูแลผู้สูงอายุ 2 คน เวลาใน การดูแลผู้สูงอายุคนที่ 1 ประมาณ 1 ชั่วโมงคือ 7.30-8.30 น. แล้วใช้เวลา 15 นาทีในการเดินทางไปถึงบ้านผู้สูง อายุคนที่ 2 ดูแลเขาตั้งแต่ 8.45-9.45 น. ส่วนเวลาในการดูแลผู้สูงอายุทั้ง 2 คน นี้ในตอนเย็นคนละหนึ่งชั่วโมงก็แล้วแต่ งานที่ต้องทำ แต่ละวันทำงานเวลาก็ไม่

ก็จะมีตารางเวรส่งให้ประมาณวันที่ 25 ของแต่ละเดือน และวันหยุดสุดสัปดาห์จะทำงานเดือนละ 1-2 วัน โดยจะต้องส่งตารางเวรไปให้หัวหน้างานในวันที่ 28 ของทุกเดือนว่าเราทำงานได้วันไหน รับค่าจ้างตามชั่วโมงการทำงานจริง ที่บริษัทนี้คนที่ทำงานเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุ จะรับเงินเดือนเป็นรายชั่วโมง ค่าชั่วโมงวันธรรมดากับวันเสาร์อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์จะไม่เท่ากัน และจะมีค่าเดินทางให้เมื่อต้องเดินทางไปยังบ้านผู้สูงอายุแต่ละคนเพราะในหนึ่งเช้าหรือเย็นฉันอาจต้องเดินทางไปดูแลผู้สูงอายุ 1-3 ราย

การทำงานที่นี้ระดับความรับผิดชอบ และปริมาณการทำงานแตกต่างกันมาก กับช่วงที่ฉันทำงานที่เมืองไทย ฉันคิดว่ารายได้ไม่ใช่สิ่งสำคัญเท่ากับเวลาที่มีให้ครอบครัว เราก็มีกันแค่สองคนจึงอยู่กันได้อย่างมีความสุข ถึงแม้จะเป็นการทำงานที่ต่ำกว่าที่เรียนจบมาแต่มีความสุขดุจกับชีวิตคู่ ที่มีคำว่า พอดี พอประมาณ เป็นคำสำคัญ มีเงินใช้จ่ายส่วนตัวและเงินที่ส่งไปให้พ่อแม่ทุกเดือน ซึ่งฉันคิดว่านั่นคือความกตัญญูในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ฉันยังมีเวลาได้ทำอะไร ๆ อีกหลายอย่างในชีวิตที่เมื่อก่อน

ไม่เคยได้ทำ ชีวิตฉันไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่านี้ เพราะเงิน ความมีหน้าตาทางสังคม ไม่ใช่สิ่งสำคัญในชีวิต ฉันจึงเลือกเดินสายนี้ค่ะ

แม้ว่าคนเราจะมีพื้นฐานทางการศึกษามาจากเมืองไทยแตกต่างกันแต่เมื่อมาอยู่บ้านเมืองใหม่ เรามีความเท่าเทียมกัน คือ ต้องเรียนภาษาใหม่ ต้องปรับตัวกับสิ่งใหม่รอบตัวและกับคนที่มาอยู่ด้วย ค้นหาตัวเองให้พบว่าต้องการอะไร ถ้ารู้แล้ว ไม่ว่าจะเรียนสูงมาแค่ไหนก็ทำงานที่น้อยกว่าที่เรียนมาได้อย่างมีความสุข แบบพอเพียง **๓**

หมายเหตุ

ท่านที่สนใจในการเทียบวุฒิด้านการสาธารณสุขของสวิตเซอร์แลนด์ อ่านเพิ่มเติมได้ที่

<https://www.redcross.ch/de/erkennung-auslaendischer-ausbildungsabschluesse/erkennung-auslaendischer-ausbildungsabschluesse>

และผู้สนใจเรียนเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุของสภากาชาดสวิส อ่านรายละเอียดได้ที่นี้ค่ะ

<https://www.srk-bern.ch/de/bildung/lehrgang-pflegehelfer-in-srk/>

ทำไมถึง ต้องมาศึกษา ต่อที่ประเทศ เยอรมนี โดย พ่อบ้านเยอรมัน

คำถาม

นี่เป็นคำถามที่ผู้ปกครองที่สนใจจะส่งบุตรหลานไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ หรือแม้แต่ผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ในเยอรมนีที่สนใจนำบุตรหลานมาเรียนต่อที่นี้ถามพ่อบ้านเยอรมันกันมามากมาย ตัวอย่างคำถาม เช่น ทำไมนักศึกษาไทยถึงไม่ค่อยมาศึกษาต่อที่เยอรมนี หรือการศึกษาที่เยอรมนีไม่เสียค่าเล่าเรียนจริงหรือ พ่อแม่บางคนได้บอกแก่พ่อบ้านเยอรมันว่า หาข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อในประเทศเยอรมนีได้ค่อนข้างน้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่นที่นักศึกษาไทยนิยมไปศึกษาต่อกัน เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ เป็นต้น ดังนั้นในบทความนี้พ่อบ้านเยอรมันจึงได้คัดเลือกคำถามที่พ่อบ้านเชื่อว่าเป็นคำถามที่คนคนสนใจที่สุดและน่าจะเป็นคำถามที่ผู้ปกครองหลาย ๆ คนต้องการคำตอบ เพื่อที่จะได้นำข้อมูลไปประกอบการตัดสินใจในการส่งบุตรหลานมาเรียนที่นี้

มาเรียนที่เยอรมันต้อง เรียนเป็นภาษาเยอรมันหรือไม่

ในปัจจุบันถ้าเราเข้าไปค้นข้อมูลในเว็บไซต์ของ DAAD จะพบว่ามหาวิทยาลัยของประเทศเยอรมนีนั้นมีหลักสูตรที่เรียนด้วยภาษาอังกฤษจำนวนมากและครอบคลุมหลากหลายสาขาวิชาชีพ แต่พ่อบ้านแนะนำว่าอย่างไรก็ตามก็ควรเรียนภาษาเยอรมันขั้นพื้นฐานเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตที่นี่ได้อย่างราบรื่น และเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเองในการทำงานในอนาคตหลังจบการศึกษา พ่อบ้านคิดว่า การที่เราสามารถใช้ภาษาเยอรมันได้นั้น เป็นข้อได้เปรียบเป็นอย่างมากไม่ว่าคุณจะทำอาชีพอยู่ในประเทศเยอรมนีหรือประเทศไทย เพราะภาษาเยอรมันนั้นเป็นภาษาที่สำคัญอันดับต้น ๆ ของโลก และใช้กันในประเทศแถบยุโรปจำนวนมาก เช่น สวิตเซอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก และออสเตรีย

”การเรียนในประเทศเยอรมนี เป็นการเรียนที่เกือบจะไม่เสียค่าเล่าเรียน“

การศึกษาในประเทศเยอรมนี ไม่เสียค่าเล่าเรียนจริงหรือไม่

เรื่องนี้นับว่าเป็นจุดเด่นของประเทศนี้ก็ได้ แต่พ่อบ้านต้องขอตอบว่า เป็นการเรียนที่เกือบจะไม่เสียค่าเล่าเรียนมากกว่า เพราะถ้าคุณเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศเยอรมนีคุณจะเสียค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งโดยอัตรานั้นจะอยู่ที่ประมาณ 180 – 250 Euro และอาจจะมีอัตราแตกต่างกันไปในแต่ละมหาวิทยาลัยหรือในแต่ละรัฐ อัตราดังกล่าวก็นับว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับค่าเล่าเรียนที่ต้องจ่ายเพื่อศึกษาต่อเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ และที่นี้นักศึกษายังได้สวัสดิการอื่น ๆ เช่นเดียวกับนักศึกษาชาวเยอรมันอีกด้วยซึ่งเป็นการลดภาระของนักศึกษาและผู้ปกครองได้เป็นอย่างดี แต่พ่อบ้านแนะนำว่าค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อที่นั่นไม่ได้มีแต่เพียงค่าเล่าเรียนอย่างเดียวแต่ยังมีค่าใช้จ่ายในส่วนอื่น ๆ อีก เช่น ค่าใช้จ่ายรายเดือน ค่าห้องพัก ค่าประกันสุขภาพ เป็นต้น แม้ว่าปัจจุบันนโยบายนี้กำลังปรับเปลี่ยนไปบ้างโดยในบางรัฐอาจจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมมากขึ้น ดังนั้นจึงแนะนำให้ตรวจสอบให้ดีเสียก่อน แต่โดยรวมแล้วพ่อบ้านถือว่าค่าใช้จ่ายในการมาศึกษาต่อที่นั่นไม่ได้สูงมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ

คุณภาพ ของการศึกษาเป็นอย่างไร

เรื่องของคุณภาพการศึกษาของประเทศเยอรมนีนั้น หากพิจารณาจากการจัดอันดับมหาวิทยาลัยโลกแล้ว แม้ว่ามหาวิทยาลัยเยอรมันอาจจะไม่ใช่อันดับ 1-3 ของโลกก็ตามแต่ว่าอันดับของมหาวิทยาลัยในประเทศเยอรมนีก็จัดว่าเป็นอันดับต้น ๆ ของโลกเพราะการที่มหาวิทยาลัยรักษามาตรฐานการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ระบบการสอบที่เข้มงวด แนวทางการศึกษาที่เน้นการผสมผสานภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไว้อย่างลงตัว เน้นการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย จึงทำให้นักศึกษาที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยของเยอรมนีนั้นได้รับการยอมรับเป็นอย่างมาก

ค่าครองชีพที่ประเทศ เยอรมนีแพงจริงหรือ

พ่อบ้านขอตอบว่าค่าครองชีพที่นี่ไม่ได้สูงมากและยิ่งเมื่อเทียบกับรายได้ของคนเยอรมันแล้วถือว่าค่าครองชีพค่อนข้างต่ำ อย่างไรก็ตามต้องขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการกินอยู่ของเราด้วย โดยส่วนตัวพ่อบ้านเป็นคนทำกับข้าวเองเมื่อไปจ่ายตลาดจะเห็นว่าราคาสินค้าอุปโภคบริโภคหลายอย่างถูกกว่าเมืองไทยหรือบางอย่างอาจมีราคาเท่ากัน แต่ต้นทุนหลักส่วนใหญ่ที่นักศึกษาต้องเตรียมก็คือต้นทุนในส่วนของที่พักอาศัยเสียมากกว่า ต้นทุนดังกล่าวนั้นจะขึ้นอยู่กับเมืองที่ไปอยู่รวมถึงทำเลที่เราต้องการจะพักด้วย อย่างไรก็ตามสิทธิพำนักที่ได้สำหรับการศึกษาต่อ อนุญาตให้ผู้ถือสิทธิพำนักนี้ทำงานได้ในอัตราที่กำหนดซึ่งสามารถช่วยค่าใช้จ่ายได้ไม่น้อย

พ่อบ้านมองว่า การศึกษา
ต่อในแต่ละประเทศนั้นต่างก็มีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันไป ดังนั้นการหาข้อมูลให้มากที่สุดหรือปรึกษา
ผู้ที่จบการศึกษาจากประเทศนั้น ๆ มาแล้วก็เป็นอีกทางหนึ่ง
ที่จะช่วยให้เราประสบความสำเร็จในการศึกษาต่อในต่างประเทศ
ได้ พ่อบ้านเชื่อว่าบทความนี้น่าจะเป็นอีกข้อมูลหนึ่งที่ช่วยประกอบการ
ตัดสินใจในการมาเรียนต่อที่ประเทศเยอรมนีได้นะครับ **๓**

ภาพประกอบจาก

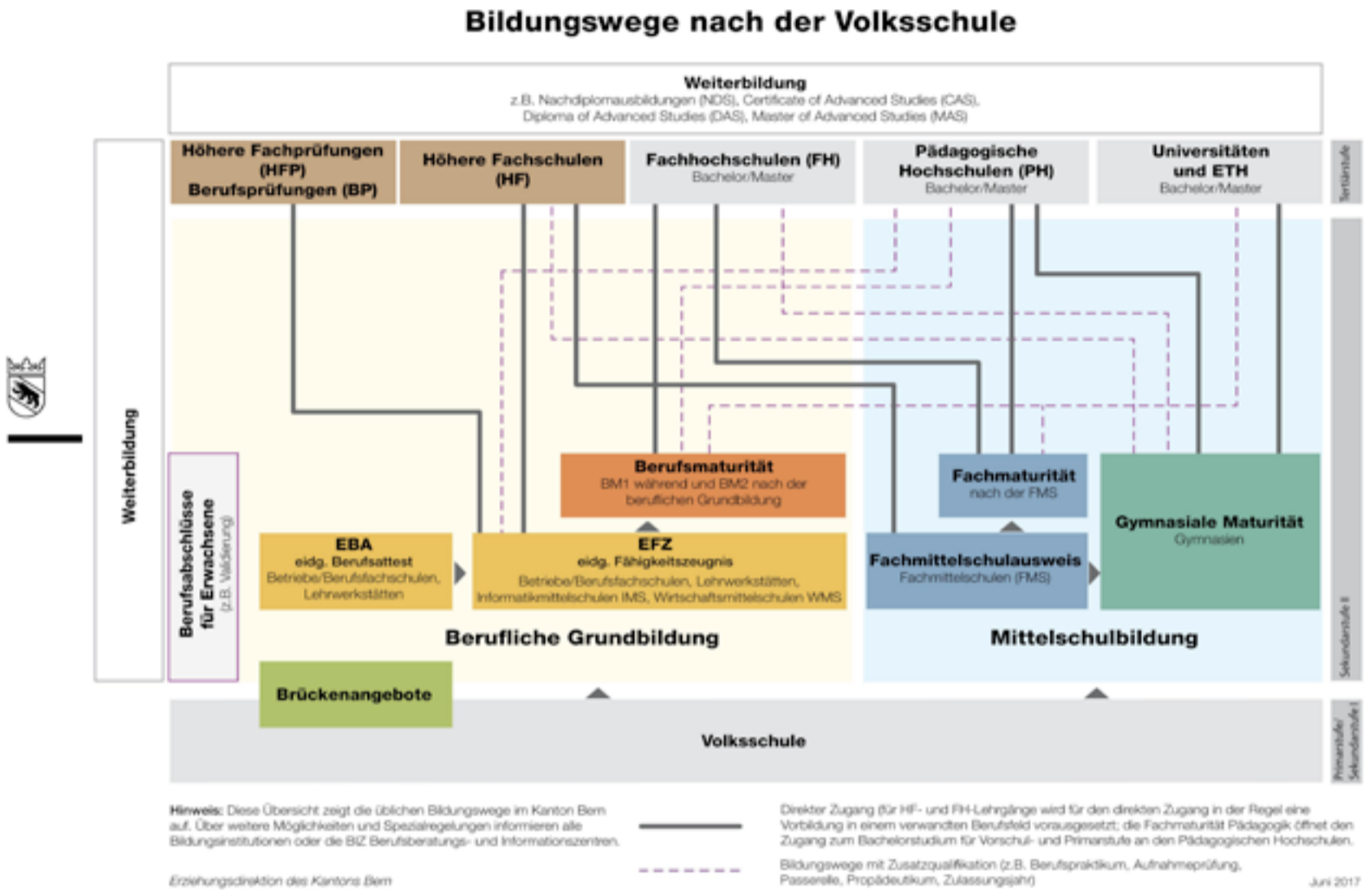
<https://www.pexels.com/photo/alphabet-blur-books-close-up-301920/>

<https://www.pexels.com/photo/people-coffee-meeting-team-7096/>

<https://www.pexels.com/photo/accomplishment-ceremony-education-graduation-267885/>

ช่องทางในการศึกษาวิชาชีพของเยาวชนสวิสในรัฐเบิร์น (Ausbildungsmöglichkeiten)

โดย โยทะกา

การศึกษาภาคบังคับในสวิสเซอร์แลนด์นั้นแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐแต่เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับช่องทางในการศึกษาวิชาชีพจะมีส่วนคล้ายกัน หนทางในการไปสู่การประกอบอาชีพหรือการศึกษาในโรงเรียนระดับสูงต่อไปนั้นแบ่งออกเป็นสองสายคือ สายอาชีพซึ่งมีอาชีพมากกว่า 250 อาชีพที่นักเรียนสามารถเข้าเรียนได้ทันที และสายสามัญที่เน้นเรียนด้านวิชาการ

1. การศึกษาวิชาชีพขั้นต้น (Die Berufliche Grundbildung) หรือเรียกว่า **Berufslehre** ซึ่งเยาวชนส่วนใหญ่เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับแล้วก็จะเลือกเข้าเรียนวิชาชีพที่ตนเองสนใจ ในระยะ 2-4 ปีแรกเป็นการฝึกงาน เน้นฝึกภาคปฏิบัติในบริษัทพร้อม ๆ กับการเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา (Berufsfachschule) สัปดาห์ละ 2-3 วัน ในโรงเรียนจะเรียน

เกี่ยวกับด้านนั้น ๆ โดยเฉพาะควบคู่ไปกับการเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป ระหว่างนักเรียนกับบริษัทจะทำสัญญาการเรียนการสอนร่วมกัน สำหรับบางอาชีพอาจจะต้องฝึกงานแต่เรียนในโรงเรียนเพียงอย่างเดียว เรียกว่า **Handelsmittelschule (HMS)** หรือ **Lehrwerkstätten**

เยาวชนที่จบการศึกษาวิชาชีพขั้นต้นจะมีโอกาสที่ดีมากในตลาดแรงงาน เพราะได้ทั้งวิชาความรู้จากสถานศึกษา และได้ความรู้จากการปฏิบัติงานจริง ผู้ที่จบการศึกษาระดับนี้สามารถที่จะศึกษาในระดับสูงขึ้นไปอีกได้ในกรณีที่ผลการเรียนดีมาก นักเรียนมีโอกาสขอรับประกาศนียบัตรวิชาชีพขั้นต้น (Berufsmaturität) หลังจากนั้นยังสามารถเข้าเรียนในวิทยาลัยเฉพาะทาง (Fachhochschule) ได้ ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ในรัฐเบิร์นสามารถเข้าไปดูข้อมูลได้ที่เว็บไซต์ www.erp.be.ch/berufsbildung

2. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ (Die Mittelschulen)

แบ่งเป็น

- โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญที่เน้นภาคปฏิบัติ [Fachmittelschule (FMS)] จะเตรียมนักเรียนเข้าศึกษาต่อในสาขาสุขภาพและสาขาการศึกษา/สังคม โดยใช้เวลาเรียนสามปี
- โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญที่เน้นด้านวิชาการ (Gymnasium) โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบนี้เหมาะสำหรับเด็กที่มีพรสวรรค์และรักการเรียน หนังสือที่สำคัญคือมีความพร้อมที่จะเรียนหนัก ซึ่งจะเริ่มเรียนในชั้น 9 (หรือบางแห่งจะเริ่มที่ชั้น 8) ใช้เวลาเรียน 4 ปี เน้นการเรียนการสอนหมวดการศึกษาทั่วไปอย่างลงลึก โดยมีสายวิชาต่าง ๆ ให้เลือกเรียนตามความสนใจและความถนัดของนักเรียน เมื่อเรียนจบนักเรียนจะได้ใบประกาศนียบัตร (Matura) มีคุณสมบัติที่จะเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย [Universität หรือ Eidgenössische Technische Hochschule (ETH)] ได้โดยไม่ต้องสอบเข้า และหากได้ฝึกงานหนึ่งปีก็สามารถเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่เน้นภาคปฏิบัติได้

สำหรับเยาวชนที่ย้ายมาจากรัฐอื่นหรือย้ายมาจากต่างประเทศที่ประสงค์จะเข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เน้นด้านวิชาการในรัฐเบิร์น สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ www.erz.be.ch/aufnahmegym และดูข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญที่เน้นภาคปฏิบัติและเน้นภาควิชาการได้ที่ www.erz.be.ch/mittelschule

วิธีการแก้ปัญหาสำหรับเยาวชนที่มีความรู้ไม่เพียงพอต่อการเข้าเรียนทางสายอาชีพศึกษา หลังจบชั้น 9 อาจจะไปเรียนในชั้น 10 เพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพตามโปรแกรม www.erz.be.ch/bvs นอกจากนี้ยังมีทางเลือกอื่น ๆ เกี่ยวกับอาชีพให้เลือกอีกโดยสามารถปรึกษาที่ศูนย์ข้อมูลด้านอาชีพประจำภูมิภาค (BIZ) www.erz.be.ch/berufsberatung

ที่มา :

Erziehungsdirektion des Kantons Bern Amt für Kindergarten, Volksschule
und Beratung

นิราศลัดขอบฟ้าไกล ครานี้เราไป โปรตุเกส กันอีกครั้ง

โดย Pallican

„เยือนเมืองเก่าแก่ล้ำค่า

อันมีนามว่า

O porto เมืองท่าเอช“

เปิดประเด็นด้วยภาพย้งแล้วพลลิกนขออนุญาตพาท่าน
ผู้อ่านไปเที่ยวประเทศโปรตุเกสอีกครั้งนะคะ จุดหมายปลายทาง
ของการท่องเที่ยวครั้งนี้อยู่ที่เมือง Oporto ค่ะ

เมืองนี้ในอดีตเคยเป็นเมืองท่าทางการค้าที่เป็นศูนย์กลางสำคัญเมืองหนึ่งในยุโรป เป็นเมือง
ที่รุ่มรวยไปด้วยสถาปัตยกรรมอันเก่าแก่ทั้งโบสถ์และย่านเมืองเก่า เป็นแหล่งผลิตเหล้าหวาน
จากน้ำองุ่นหมักที่มีชื่อเสียงขจรขจายไปในนานาประเทศ ตลอดจนแหล่งเพาะปลูกองุ่นที่สำคัญ
ของประเทศอีกด้วย

O Porto หรือ Porto นี้เป็นเมืองท่าเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของโปรตุเกส และ
เป็นเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศ

เมืองเก่าแก่ที่เคยรุ่งเรืองมั่งคั่งในวันเก่า ๆ ที่ผ่านไปหลายร้อยปีเมืองนี้ มีความโดดเด่นอย่าง
มากในด้านศิลปกรรมกระเบื้องบนฝาผนังของอาคารบ้านเรือนเก่า ๆ และผนังโบสถ์วิหาร ที่
ทั้งเก่าแก่หลากสีและหลายลวดลาย ทำให้สัมผัสได้ถึงร่องรอยของความงดงามรุ่งเรืองของ
อดีต ที่สะดุดตามาก ๆ ก็คือกระเบื้องสีฟ้าน้ำทะเลและท้องฟ้าสีสวย กับภาพวาดบนแผ่น
กระเบื้องตามฝาผนังในอาคารของสถานีรถไฟ São Bento ซึ่งมีภาพวาดโบราณบนกระเบื้อง
ลายเส้นสีน้ำเงินบ้างน้ำตาลบ้างเต็มไปหมด ความสวยงามของกระเบื้องทำเอาพลลิกนสับสน
เพราะไม่ทราบจะเริ่มพิจารณาภาพใดก่อนดี

นอกจากความสวยงามของกระเบื้องอันพบได้ทั่วไปแล้ว อาคารเก่าๆ ในสถาปัตยกรรมแบบยุโรปบ้างและนีโอคลาสสิกบ้างตามถนนย่านใจกลางเมือง ตลอดจนอาคารบ้านเรือนที่อยู่อาศัยขนาดเล็กๆ ที่ส่วนใหญ่จะมีสภาพที่เรียกได้ว่าค่อนข้างจะทรุดโทรมก็ยังเต็มไปด้วยสีสันที่หลากหลาย ทำให้การเดินทางเที่ยวชมบ้านเมืองไปตามถนนหลายต่อหลายสายที่ปูด้วยหิน Kopfsteinpflaster ก็อนเหลี่ยมๆไม่(ค่อยจะ) ราบเรียบเป็นไปอย่างรื่นรมย์จริง ๆ

โบสถ์เก่าแก่หลายแห่งในเมืองนี้ก็ใหญ่โตมโหฬาร ตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขาริมฝั่งแม่น้ำ Douro สายสวย ที่สามารถมองมาจากชั้นบนของสะพาน Dom Luis ในย่าน Ribeira ที่ทอดข้ามแม่น้ำได้อย่างเด่นชัด ความใหญ่โตของโบสถ์วิหารเก่าแก่ของเมืองนี้ก็เป็นประจักษ์พยานถึงความยิ่งใหญ่ของเมืองท่าแห่งนี้ในอดีตได้เป็นอย่างดี อีกหนึ่งพยานของความมั่งคั่งที่ยังคงทิ้งร่องรอยไว้ตราบนานทุกวันนี้ก็คืองานไม้ฉลุ งานปูนปั้นในรูปแบบต่างๆ เช่น ดอกไม้ รูปปั้นนักบุญ สัญลักษณ์ต่าง ๆ ภายในวิหาร Igreja de São Francisco ที่ฉาบด้วยทองคำเปลว การได้เดินเที่ยวชมสถานที่เช่นนี้ก็ทำให้ได้ตระหนักถึงหลักธรรมในศาสนาพุทธ ทุกสิ่งล้วนเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไปด้วยพร้อม ๆ กัน

สถานที่สำคัญอีกสองสามที่ที่แพลนกันประทับใจมากก็คือความงดงามอลังการของร้านหนังสือเก่าแก่ย่านใจกลางเมืองชื่อ Livraria Lello & Irmão ที่มีสถาปัตยกรรมการตกแต่งภายในเป็นที่เลื่องลือในความงดงามของงานไม้สลักลายสวยตามผนัง ฝ้าเพดาน ราวบันได พื้นทางเดินบางช่วงก็เป็นหินอ่อนที่ลวดลายสวยงาม แต่การเก็บภาพเป็นสิ่งที่เกินความสามารถ เนื่องด้วยมีการเดินผ่านกล้องอยู่แทบไม่ขาดสาย ที่นี้จะเเนียงมองไปด้วยนักท่องเที่ยวที่ (เสียค่าธรรมเนียม) เข้าไปชมกันเป็นจำนวนมาก ตอนที่เราไปชมร้านช่วง 10 โมงเช้านี้ปรากฏว่าผู้คนก็ล้นร้านแล้วค่ะ

อีกหนึ่งที่ที่เราไปเก็บความงดงามกันได้ทุกวันก็คือจุดชมวิวที่ Dom Luis bridge สะพานสวยสองชั้นสะพานนี้เชื่อมย่าน Ribeira (ย่านเมืองเก่า Porto) และย่าน Vila Nova de Gaia (ย่านที่เป็นโรงงานผลิต Portwine) ได้เชื่อมต่อกับทัศนียภาพสีเงินระยิบระยับของคุ่น้ำในยามบ่ายของวันที่ละอองแดดอบอุ่น ฟากหนึ่งจะเต็มไปด้วยหลังคาสีอิฐของตึกรามบ้านเรือนที่ขึ้นกันหนาแน่น สลับกับโบสถ์เก่าแก่และแนวกำแพงเมืองเก่าในย่าน Ribeira ในขณะที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจะเป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตเหล้าองุ่นหวานฉ่ำ Portwine ที่มีอยู่ด้วยกันหลายเจ้าและตั้งกระจายไปตามเนินเขา บ้านเรือนในเขตนี้ไม่หนาแน่นมาก

Portwine เป็นเหล้าที่มีชื่อเสียงทั่วโลก เมื่อมาถึงที่แล้วเราก็เลยต้องถือโอกาสอันดีนี้ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ของโรงงานผลิตเหล้าหวานหอมรสหนักหัวใจยี่ห้อ Taylor's ที่ตั้งอยู่ในย่าน Gaia นี้กันด้วยเลยคะ เหล้าหวานของที่นี่เป็นหนึ่งใน Portwine ที่มีชื่อเสียงและเก่าแก่มาก โดยเริ่มก่อตั้งกิจการขึ้นในปี ค.ศ.1692

พิพิธภัณฑ์ของโรงเหล้าหวาน Taylor's นี้จัดทำได้ดีมาก เนื้อหาข้อมูลเริ่มจากประวัติการก่อตั้ง กระบวนการผลิตและข้าวของเครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ ของแต่ละยุคสมัย ตลอดจนถึงไม้สีน้ำตาลเข้มดำที่ใช้ในการบ่มเหล้ามิให้ขมเยอะมากคะ เมื่อการเรียนรู้เรื่องเหล้าด้วยตัวอักษรจบลงแล้วก็ต้องมาเข้าห้องเรียนรสเหล้าจริง ๆ ต่อด้วยเลย และปิดท้ายความทรงจำอันแสนหอมหวานอบอุ่นนี้ด้วยการพาน้อง Taylor's อายุยี่สิบขวบกลับไปพุ่มพีกรักเธอที่บ้านด้วย 1 ขวดคะ ถ้าใครมีเวลาเที่ยวหลายวันแพลนกันเอาไว้ให้ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ของ Taylor's ค่ะ

ย่าน Ribeira ที่อยู่ในย่านเมืองเก่าริมฝั่งแม่น้ำ Douro เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสีสันมากคะ นักท่องเที่ยวมาเดิน มาดื่ม มาทานอาหารกันเยอะมาก มีตรอกเล็กๆสำหรับคนเดินเท้า มีอาคารที่อยู่อาศัยทาสีสวย ๆ และร้านอาหารขนาดเล็ก ๆ ขนาดเล็ก ๆ ตั้งอยู่เรียงราย

เมืองนี้ค่าครองชีพไม่แพง อาหารก็อร่อยและไวน์ของเมืองนี้ก็รสชาติเลิศอลังการเป็นที่สุด โดยเฉพาะไวน์แดงสีแดงกำเข้มสวยประหลาด รสชาติหน่วงหนักหัวใจเหลือแสน จึงดื่มด้วยความเสีนาแบบน้อยแก้วหาได้ไม่ ทำให้เรา (ต้อง) มาหรรษายามเย็นย่ำเพื่อร่ำสุราพลองุ่นพื้นเมืองที่ร้านอาหารเล็ก ๆ ริมฝั่งน้ำในย่าน Ribeira นี้กันทุกวันนี้คะ

การได้รับประทานอาหารโปรตุเกสร่อย ๆ กับเหล้าองุ่น รสเลิศ และขีดเส้นใต้ตอนจบของมื้ออาหารยามเย็นด้วยเหล้าหอมรสหวาน Portwine 10 อายุขวบเมื่ออาทิตย์อัสดงและแก้วใบใสเหลือไว้เพียงความว่างเปล่าแล้ว เราก็เกือบ ๆ จะหลับตาเดินไปตามตรอกซอยสายเล็ก ๆ แคบ ๆ รวม 30 นาทีที่กลับที่พักได้เลยคะ ..

...เมืองสวยบนเนินเขาที่มี Rio Douro ไหลผ่าน มีความเป็นมาที่ยาวนาน ความเก่าแก่ของตึกรามอาคารบ้านเมืองและโบสถ์วิหารในย่านเมืองเก่า ผสมผสานกับทัศนียภาพอันสวยงาม และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำให้เป็นเมืองนี้มีเสน่ห์ และได้รับการประกาศจาก Unesco ให้เมือง O Porto เป็นเมืองมรดกโลกด้วยคะ **๓**

บทสัมภาษณ์ “พนักงานขับรถประจำทาง - ยิ้มสยาม” ที่มิวนิก

โดย ดี2

เนื่องจากคุณปู่ คุณพ่อและพี่ชายทำงานเป็นพนักงานขับรถประจำทางในเมืองไทย คุณমনฤดี เอาอิงเงอร์จึงไปลองสมัครเป็นพนักงานขับรถประจำทางบริษัท MVG (Münchner Verkehrsgesellschaft mbH) และเธอก็ได้รับเลือกเป็นหนึ่งในผู้สมัครหลาย ๆ คน ให้เข้าฝึกงานอาชีพนี้ ปัจจุบันเธอสำเร็จการศึกษาสายอาชีพเป็น “พนักงานขับรถประจำทาง” และทำงานที่บริษัทขนส่งในมิวนิก (Münchner Verkehrsgesellschaft mbH) นิตยสารดีมีโอกาสได้พูดคุยกับคุณমনฤดี ถึงจุดเริ่มต้นที่เธอเลือกเรียนอาชีพนี้ ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่ธรรมดาสำหรับหญิงไทย ก็ว่าได้

ดี2: คุณমনฤดีอาศัยอยู่เยอรมนีกี่ปีแล้ว เริ่มแรกทำงานอะไร

มนฤดี: อยู่เยอรมนีตั้งแต่ปี 2005 ค่ะ ก่อนที่จะหันมาเรียนสายอาชีพพนักงานขับรถประจำทาง ดิฉันเคยทำหลายอาชีพเลยค่ะ เช่น เป็นพนักงานตามงานอีเว้นท์ เป็นลูกจ้างทำสวน ผักอินทรีย์ เป็นหมอนวดไทย เปิดร้านอาเซียซ้อป และเปิดร้านนวดไทย

ดี2: เข้ามาสู่อาชีพคนขับรถประจำทางได้อย่างไร ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับการเรียนสายอาชีพ “พนักงานขับรถประจำทาง” จากที่ไหน และอย่างไร

มนฤดี: จุดเริ่มต้นเลยคือ การหย่าค่ะ หลังหย่าแล้ว ตอนแรกก็คิดกลับเมืองไทย แต่เพื่อนและพี่สาวของเพื่อนค่ะ ทั้งสองคนอาศัยอยู่ในมิวนิคมานานกว่าสิบปี และเขาทั้งสองเดินทางโดยใช้บริการรถประจำทางของบริษัทการขนส่งที่มิวนิค Münchner Verkehrsgesellschaft mbH (MVG) เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนเห็นประกาศรับสมัคร พนักงานขับรถใต้ดิน พนักงานขับรถรางและพนักงานขับรถประจำทาง เพื่อนก็เลยแนะนำว่า ดิฉันน่าจะอยู่เยอรมนีต่อไป และแนะนำให้ไปลองสมัครงานกับ Stadtwerke München (SWM) ดู โดยลองสมัครไปที่ Münchner Verkehrsgesellschaft mbH (MVG) ซึ่งเป็นบริษัทที่อยู่ในเครือข่ายของ SWM ดิฉันเข้าไปอ่านรายละเอียดในเว็บไซต์ แล้วคิดว่า ตัวเองน่าจะทำได้ ก็เลยส่งใบสมัครไปในช่วงกลางปี 2017 ค่ะ โดยสมัครตำแหน่งพนักงานขับรถประจำทาง (Busfahrerin) ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ยังไม่รู้ใบขับขี่รถประจำทาง แต่ว่าทางบริษัทการขนส่งที่มิวนิค (MVG) ก็ได้ตอบรับ และแนะนำให้เรียนและฝึกอาชีพ (Ausbildung) กับบริษัทก่อน ดิฉันคิดว่าเป็นข้อเสนอที่ดีก็เริ่มต้นสายอาชีพนี้ตั้งแต่ตอนนั้นค่ะ

ดี2: ช่วยเล่ารายละเอียด การสมัครเข้าเรียน ช่วงที่ฝึกเรียน เรียนที่ไหน ต้องจ่ายเงินค่าเรียนหรือไม่

มนฤดี: - ส่งใบสมัครเมื่อเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ.2017
- เดือนกรกฎาคม 2017 ก็เข้าสอบความสามารถและสัมภาษณ์
- ในวันที่ 1 ธันวาคม 2017 เริ่มเรียนและฝึกงาน (Ausbildung) อาชีพพนักงานขับรถประจำทาง ภาษาเยอรมันเรียกว่า Ausbildung zur Busfahrerin คือการศึกษาสายอาชีพสาขาพนักงานขับรถประจำทาง
- สิ้นเดือน April 2018 จบการฝึกงานและเรียน
- ค่าใช้จ่ายในการฝึกงานและเรียนทางบริษัท MVG เป็นคนรับผิดชอบค่ะ และจ่ายเงินเดือนให้เราเต็มจำนวนตั้งแต่วันแรกที่เริ่มฝึกเรียนเลย
- สถานที่เรียนอยู่ที่ Fröttmaning ค่ะ ซึ่งเป็น ศูนย์รวมโรงเรียนสอนขับรถ (Fahrschule) ของ SWM
ทุกคนที่ต้องการเป็นพนักงานขับรถประจำทาง ก็ต้องมาเรียนที่ Fröttmaning

ดี2: ตอนที่เรียนสายอาชีพนี้ อะไรที่รู้สึกว่ายาก และ อะไรที่รู้สึกว่าง่าย

মনগুতি: สิ่งที่ยากที่สุดเลยตอนทำ Ausbildung ก็คือการขับรถบัสนี้แหละค่ะ (หัวเราะ) มันยากมาก กลัวมากด้วย ครั้งแรกที่ขับดิฉันถามตัวเองว่า จะทำได้ไหมเนี่ย ซ้ายขวาเลยเหลือพื้นที่ให้เราขับได้แค่มองซ้ายมองขวา ไม่มีเลยคะ เพราะทุกอย่างใหม่หมด ดิฉันรู้แค่ว่า ปู่ พ่อ และพี่ชาย เป็นคนขับรถบัสได้ ขับดีด้วย ดังนั้นดิฉันก็ต้องทำได้สิ สิ่งที่ต้องเรียนรู้มีเยอะมาก แต่ค่อย ๆ เรียนรู้และฝึกฝน ก็ช่วยได้เยอะเลย จนความกลัวหายไป แต่ยังมีเกรง ๆ รถบัส (Respekt) สิ่งที่คุณบอกเสมอคือ ให้ควบคุมรถให้ได้และให้ความสำคัญในขนาดของรถ และใช้สติให้มากที่สุด แล้วเราก็จะเป็นคนขับที่ดีค่ะ ที่ดิฉันอยากเล่าคือ ทีมผู้อำนวยการและครูทุกคนใน SWM Fahrschule สุดยอดทุกคนคะ ต้องขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย ระหว่างทำ Ausbildung วันไหนไม่มีชั่วโมงขับรถ ก็ต้องไป Streckenkunde คือ ไปเรียนรู้เส้นทางรถเมล์ทุกสายของบริษัท MVG โดยจะแบ่งเป็นสายทางตะวันออกกับสายทางตะวันออก (West Linien กับ Ost Linien) ดิฉันสังกัดในเขตสายตะวันออก ซึ่งมีทั้งหมดประมาณ 38 สาย ดิฉันต้องจำเส้นทางให้ได้ ตอนแรก ๆ ก็กังวลใจอยู่ แต่ตอนนี้ไม่รู้สึกว่ายากแล้วคะ เพราะว่าจำเส้นทางได้หมดแล้ว (ยิ้ม)

ดี2: รู้สึกอย่างไรในวันแรกที่ได้ปฏิบัติงานเป็น “คนขับรถประจำทาง”

মনগুতি: รู้สึกตื่นเต้นที่สุดในชีวิตเลยคะ เพราะก่อนที่บริษัท MVG จะอนุญาตให้พนักงานแต่ละคนขับรถคนเดียวได้นั้น ต้องผ่านกระบวนการมากมายคะ ก่อนอื่นต้องสอบใบขับขี่ให้ผ่าน หลังจากนั้นก็ต้องเข้าอบรม แล้วจึงจะได้ฝึกขับรถบัสประเภทและรุ่นต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบริษัท MVG เราต้องเรียนการควบคุม และรู้จักระบบต่าง ๆ ในรถบัส ขับกับครู (Fahrlehrer) โดยยังไม่รับผู้โดยสาร จากนั้นก็ขับกับครูและรับผู้โดยสารจริง กว่าที่จะถึงขั้นตอนที่รับผู้โดยสารได้ ต้องฝึกขับอย่างน้อย 7 วันคะ ดิฉันฝึกขับกับครูและรับผู้โดยสารอยู่ทั้งหมด 7 วัน แล้วทางบริษัท MVG ก็ปล่อยให้ขับคนเดียวเลย ก็เลยมั่นใจมากกว่า “เราทำได้” ตอนนั้นก็ขับมาได้หลายเดือนแล้วคะ

ดี2: ช่วยเล่าถึงงานประจำของ “คนขับรถประจำทาง” ตื่นก็โงง เข้างานก็โงง เส้นทางที่ขับประจำ ได้พักช่วง ไหน ฯลฯ

মনগুতি: การทำงานจะมีหลายกะมากคะ ในช่วงนี้ดิฉันได้ขับรถในกะเช้าเป็นส่วนใหญ่ (เรื่องตารางการทำงาน พนักงานสามารถคุยกับทางฝ่ายจัดการว่า สะดวกทำงานกะไหน) งาน

กะเช้าเริ่มงานประมาณ 04:xx 05:xx 06:xx 07:xx ซึ่งพนักงานขับรถต้องไปถึงจุดรถก่อนเวลาอย่างน้อยประมาณ 20-30 นาทีเพื่อเตรียมตัวคะ จากนั้นก็ไปที่รถเพื่อเช็คความเรียบร้อย และก็ขับรถไปที่จุดเริ่มต้นตามตารางงานคะ ในวันหนึ่งก็ขับประมาณสองสายขึ้นไป ทำงานวันละ 7-8 ชม.คะ ทำงาน 5 วัน หยุด 2 วัน ในแต่ละวันถ้าขับรถเดี๋ยวกก็ได้พักช่วงกลาง ๆ 1 ชม. คะ

ดี2: มีข้อเสนอแนะอะไรสำหรับคนไทยที่ต้องการเรียนสายอาชีพใหม่

มนฤดี: ข้อเสนอแนะที่สำคัญเลยคือ พกวินัยและภาษาที่ดีติดตัวมาด้วยคือ สิ่งที่สำคัญเลยคะ

ดี2: คุณใช้ชีวิตแบบคนสองวัฒนธรรม ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมมีผลต่อการทำงานของคุณหรือไม่

มนฤดี: ความแตกต่างหรือคะ แทบไม่มีเลยคะ ถ้าเราเปิดรับและพร้อมที่จะเรียนรู้ ชีวิตคือการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ถ้าใจเราพร้อมเชื่อว่าทุกคนทำได้คะ เพื่อนร่วมงานและทีมพร้อมที่จะช่วยเหลือเราตลอดเวลา บางครั้งเราเป็นผู้รับความช่วยเหลือ และบางครั้งเราก็เป็นฝ่ายให้ความช่วยเหลือได้เช่นกันคะ

ดี2: นิตยสารดีขอบคุณคุณมนฤดีที่ให้เวลาสำหรับการพูดคุยกันในครั้งนี้ และขออวยพรให้มีสุขภาพแข็งแรงและประสบความสำเร็จในการทำงานคะ

มนฤดี: ขอบคุณคะ และขอฝากกำลังใจมาให้หญิงไทยทุกคน อาย่อมแพ้อะไรง่าย ๆ และหากเจอดีฉันกำลังใจขับรถให้บริการอยู่ ช่วยทักทายเป็นภาษาไทยด้วยนะคะ เพียงทักทายว่า “สวัสดีคะ/ครับ” ก็ดีใจแล้วคะ **ดี**

รูป: www.swm.de/Privatkunden/karriere/jobboerse.html

เมืองไหนที่น่าอยู่บ้าง จะอยู่เมืองไหนดีในเยอรมนี

โดย หนูพุด ลูกพ่อเพิ่ม

Wo lebt es sich in Deutschland am besten? หรือ อยู่ที่ไหนดีที่สุด ในเยอรมนี เป็นข้อสารคดีที่ ZDFzeit นำออกอากาศเมื่อคืนวันที่ 22 พฤษภาคม 2561 ซึ่งก็คือผลการศึกษาในหัวข้อเดียวกัน ที่ ZDF มอบหมายให้ Prognos เป็นผู้สำรวจปัจจัย สภาพความเป็นอยู่ของเมืองและเขตต่าง ๆ (Kreise) ทั้ง 401 แห่ง และเปรียบเทียบจัดลำดับ “ความน่าอยู่” มาดูกันค่ะว่า จัดอันดับอย่างไร อะไรที่เป็นเกณฑ์บ่งบอกว่า เมืองไหนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เมืองไหนดีน้อย

นัยว่า ความพยายามที่จะ “วัด” คุณภาพชีวิตในเมือง และท้องถิ่นต่าง ๆ มีมานานแล้วตั้งแต่ทศวรรษที่ 70 โน้น แต่ส่วนใหญ่ดูเหมือนจะสำรวจเฉพาะเมืองใหญ่ ๆ หรือไม่ก็จะเป็นการใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของประชาชน หรือการจัดเวทีเสวนา ซึ่งความคิดเห็นเหล่านี้ก็อาจมองได้ว่า ค่อนข้างจะเป็น อคติวิสัย (subjektiv) คือถือความคิดเห็นส่วนบุคคลเป็นหลัก เจ้าของงานศึกษานี้คิดว่า งานศึกษาครั้งนี้ที่ศึกษาครอบคลุมทุกพื้นที่ และใช้ข้อมูล ตัวเลขที่เป็น ภาววิสัย (objektiv) คือตั้งอยู่บนฐานข้อเท็จจริง) ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนเลย คือจะบอกแหละว่า เป็นครั้งแรกที่ศึกษาครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด นั่นคือ 401 เมืองและเขต (Kreise) ของเยอรมนี การศึกษานี้เป็นเชิงปริมาณ (quantitativ) ใช้ข้อมูล และตัวเลขสถิติ ด้านต่าง ๆ ที่เชื่อถือได้เป็นตัวชี้วัด เช่น สถิติอาชญากรรม ระเบียบแพทย์ ข้อมูลจากสมาพันธ์วิชาการเยอรมัน สถิติจากสำนักแรงงาน และสำนักสภาพแวดล้อมแห่งสหพันธ์ เป็นต้น ซึ่งก็คือ

ข้อเท็จจริงที่พบในทุก ๆ พื้นที่ ที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ข้อมูลทำนองความรู้สึก ความคาดหวัง หรือความคิดเห็น เช่น จากการสอบถามประชากร หรือการเสวนากลุ่มจะไม่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการเปรียบเทียบมีทั้งหมด 53 ตัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ การงาน และการอยู่อาศัย (Arbeit & Wohnen) มีตัวชี้วัด 16 ตัว เช่น ราคาซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ รายได้โดยประมาณ โดยเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน (Median) ของความแตกต่างด้านรายได้ระหว่างชายและหญิง เป็นต้น กลุ่มที่สอง คือ สุขภาพ และความปลอดภัย (Gesundheit & Sicherheit) มีตัวชี้วัด 17 ตัว เช่น อัตราการลักขโมย โจรกรรมของเบ้าบ้านต่อประชากร 10,000 คน คุณภาพอากาศ ระยะทางถึงโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และกลุ่มที่สาม คือ การใช้เวลาว่าง และธรรมชาติ (Freizeit & Natur) กลุ่มนี้มีตัวชี้วัดมากหน่อยคือ 20 ตัว เช่น จำนวนบาร์ ภัตตาคาร จำนวนชั่วโมงที่มีแดดนับตั้งแต่กลางปี 1981 ถึง 2010

ในการศึกษาเปรียบเทียบ จะให้คะแนนตั้งแต่ 1-10 คะแนนต่อตัวชี้วัดเหล่านี้ เมืองไหน เขตไหน ได้คะแนนของตัวชี้วัดแต่ละตัวเท่าไร ก็เอาคะแนนมารวมกัน แล้วก็จัดอันดับ คะแนนสูงสุดที่จะได้คือ 300 นั่นคือแบ่งเป็นคะแนนตามกลุ่ม ๆ ละ 100 คะแนน แต่การจะดูเพียงลำดับที่ได้ อาจให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อน คณะจัดทำบอกว่า ต้องดูที่คะแนนที่ได้ด้วย เพราะบางเมืองมีคะแนนเท่ากัน ทำให้ลำดับที่แม่นยำกว่าห่างกันมาก แต่ในความจริงแล้วอาจมีคะแนนห่างกันแค่คะแนนเดียวก็ได้ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวชี้วัด การให้คะแนน สามารถดูได้ที่ deutschland-studie.zdf.de/about

อันดับหนึ่ง หรือที่ได้คะแนนรวมสูงสุดคือ เมือง München ย้ำว่า เมืองค่ะ ได้ 207 คะแนน (Landkreis München ก็มีคะ ได้อันดับที่ 6 200 คะแนน พอติบพอติ) อันดับสอง Stadtkreis Heidelberg ได้ 205 คะแนน อันดับสาม Landkreis Starnberg ได้ 204 คะแนน อันดับสุดท้าย หรืออันดับที่ 401 คือ Gelsenkirchen ได้ 109 หากดูอันดับจะเห็นว่าแตกต่างกันมาก แต่ดูจากคะแนนก็ห่างกันเพียงไม่ถึงร้อยคะแนน คะแนนรวมนี้หมายถึงคะแนนจากทั้งสามกลุ่มตัวชี้วัดรวมกัน แต่ว่า แต่ละกลุ่มตัวชี้วัดก็จะมีอันดับของกลุ่มอีก ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่า อันดับหนึ่งของคะแนนรวมจะต้องได้อันดับหนึ่งของทุกกลุ่มตัวชี้วัด เมื่อดูอันดับของแต่ละกลุ่มตัวชี้วัดก็จะพบว่า ในกลุ่มการงาน และการอยู่อาศัย เมืองที่อยู่ในอันดับหนึ่งคือ Erlangen-Höchstadt ตามด้วย Dachhaus และ

Stormarn ในกลุ่มสุขภาพ และความปลอดภัย ได้แก่ Bad Tölz-Wolfratshausen ตามด้วย Garmisch-Partenkirchen และ Ravensburg ในกลุ่มการใช้เวลาว่าง และธรรมชาติ อันดับหนึ่งได้แก่เมือง Potsdam ตามด้วย Weimar และ Vorpommern-Rügen ก็อาจกล่าวได้ว่า เมืองแต่ละเมืองก็อาจจะมีข้อได้เปรียบ หรือข้อดีเด่นในด้านหนึ่ง แต่อาจด้อยในอีกด้านหนึ่งนั่นเอง

ผลของการศึกษาหลัก ๆ ที่ผู้ศึกษาสรุปไว้น่าสนใจทีเดียว โดยเฉพาะข้อแรก ที่อาจจะเรียกว่า บ่งบอกคุณภาพชีวิตในเยอรมนีได้ดีก็คือ คุณภาพชีวิตในพื้นที่ต่าง ๆ ของเยอรมนีดูเหมือนจะใกล้เคียงกัน คุณภาพชีวิตในเมือง ก็ไม่ได้แตกต่างจากคุณภาพชีวิตในภูมิภาค (ländliche Region) สักเท่าใด เพราะมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ใกล้เคียงกันคือ 167 คะแนนสำหรับคุณภาพชีวิตในเมือง และ 166 คะแนนสำหรับคุณภาพชีวิตในภูมิภาค และแม้ว่าแต่ละพื้นที่จะมีความแตกต่างที่วัดได้ให้เห็นอยู่ แต่ก็ไม่มีที่ใดในเยอรมนีที่จะเรียกว่าเป็น “นรก” หรือที่ไหนที่เป็น “สวรรค์” อย่างชัดเจน เพราะเมืองที่ได้อันดับเยี่ยมสุดคือ München ก็ได้คะแนนเพียง 207 จากคะแนนเต็ม 300 แถมในเมืองนี้ อัตราค่าเช่าบ้าน รวมทั้งอสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ ก็แพงลิ่ว จำนวนโรงเรียนอนุบาลก็ไม่พอเพียง แคมอากาศยังไม่ดีอีกด้วย ส่วน Gelsenkirchen ที่อยู่ อันดับสุดท้ายนั้นยังมีคะแนนถึง 109 คะแนน แถมยังมีหลายสิ่งอย่างที่เหมาะให้ประชาชนเช่น กิจกรรมด้านวัฒนธรรม และที่อยู่อาศัยที่ทุกคนจ่ายได้

ที่น่าสนใจก็คือ ความแตกต่างระหว่างเยอรมนีตอนเหนือกับเยอรมนีตอนใต้ ซึ่งเมื่อดูจากอันดับของคะแนนแล้วจะพบว่า เมืองและเขตที่อยู่ในอันดับต้น ๆ หรือ Top 10 นั้นจะเป็นเมืองในรัฐทางใต้คือ Bayern และ Baden-Württemberg เสีย 9 แห่ง และ Top 10 ของอันดับท้าย ๆ จะอยู่ในตอนเหนือของประเทศนั่นคือ Nordrhein-Westfalen (NRW) 8 เมือง Bremen และ Niedersachsen อย่างละหนึ่ง ที่น่าสนใจก็คือ เมืองที่ติดอันดับท้าย ๆ ใน NRW เป็นเมืองที่เคยขึ้นชื่อว่าเป็นเขตอุตสาหกรรมที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็น Dortmund Duisburg หรือ Oberhausen ซึ่งล้วนอยู่ในเขตอุตสาหกรรมเก่าแก่ที่สำคัญที่เรียกว่า Ruhrgebiet โดยเฉพาะ Ruhrpott ลบล้างความเชื่อเก่า ๆ ที่บอกว่า สภาพชีวิตในฝั่งตะวันออก (หรือรัฐใหม่) นั้นแย่กว่าฝั่งตะวันตก หรือชี้ให้เห็นว่า ช่องว่างระหว่างสภาพชีวิตในเยอรมนีตะวันออกและตกไม่ได้แตกต่างกันอีกต่อไป และ พื้นที่ที่กำลังมีปัญหาคือ Ruhrgebiet ด้วยอุตสาหกรรมที่เคยรุ่งเรืองกลับถดถอยลง บ่อยครั้งมีการเปรียบเทียบว่า ถนนหนทางในบางย่านของ Ruhrgebiet แย่แยกว่าเยอรมนีตะวันออกก่อนกำแพงเบอร์ลินพังซะอีก จริงหรือไม่ต้องถามคนที่อยู่ใน NRW

แน่นอนว่า เมื่อดูชื่อเมืองหรือเขตที่อยู่ในลำดับต้น ๆ รวมทั้งเมื่อลองเข้าไปดูเมืองหลาย ๆ เมือง

ที่หลายคนอาจคิดว่าน่าอยู่แล้ว อาจพบว่า อันดับที่ได้ไม่ได้ตรงกับความคิดเลยก็เป็นได้ ที่เป็นดั่งนั้นก็เพราะว่า ผลการให้ค่า ให้คะแนน และการคำนวณของการศึกษานี้มันออกมาเป็นเช่นนั้น และที่เป็นดั่งนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวชี้วัดที่ผู้ศึกษาเลือก รวมถึงการให้ค่า (Wert) กับตัวชี้วัดต่าง ๆ ไม่ใช่ตามหลักเกณฑ์ของเรา ข้อวิพากษ์ถกเถียงก็ย่อมมีตามมาเสมอว่า ทำไมเลือกตัวนี้ ตัวอื่นแสดงค่าได้ดีกว่าไหม ข้อจำกัดหนึ่งของการศึกษานี้ก็คือ การเลือกดัชนี (Indikatoren) นั้นจะต้องใช้ตัวชี้วัดที่มีข้อมูลสถิติอยู่ในทุก ๆ เมือง และทุก ๆ เขต อาจเป็นไปได้ว่า ตัวชี้วัดที่เห็นว่ามันน่าจะใช้วัดได้ดีกว่า อาจจะเป็นตัวที่ไม่มีสถิติในทุกเมืองก็เป็นได้

อย่างไรก็แล้วแต่ผลการศึกษานี้ก็สามารถให้ภาพกว้าง ๆ เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของเมือง และเขตทั้งหมด นั่นก็คือประเทศเยอรมนีทั้งหมด ซึ่งไม่ว่า เราจะไม่ค่อยถูกอกถูกใจนักที่เมืองที่เราอยู่ หรือชื่นชอบได้คะแนนไม่ค่อยดีเท่าไร หรืออยู่ในอันดับที่เราไม่พอใจ แต่อย่างหนึ่งที่เรา ๆ ท่าน ๆ แน่ใจได้ก็คือ ความเหลื่อมล้ำในด้านคุณภาพชีวิตของผู้คนในเยอรมนียังอยู่ในระดับที่ใช้ได้ ไม่ได้ห่างกันริบหรี่สักเท่าไหร่

ใครอยากรู้ว่าเมืองที่อยู่อยู่ในอันดับไหนเข้าไปดูได้ที่ deutschland-studie.zdf.de ข้อมูลที่ใช้เขียนความเรียงข้างต้นก็มาจากแหล่งนี้เช่นกัน **๓**

การเรียนสายชีพในเยอรมนี

เนื่องจากหัวข้อนิตยสารฉบับนี้ให้ไว้ว่า D-Bildung คอลัมน์การศึกษาฉบับนี้ก็เลยขอนำเสนอเรื่องการศึกษายาชีพในเยอรมนี โดยนำบางส่วนมาจากบทความที่ วัลท์ชัญ เฮียร์ลิ่ง เคยเขียนไว้ในนิตยสารฉบับที่ 6/2011 มาเพิ่มเติมข้อมูลบางส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนอาชีวศึกษาที่นอกจากจะมีภาระหน้าที่ในการให้ความรู้ด้านอาชีพแล้ว ยังทำหน้าที่คล้ายโรงเรียนมัธยมสามัญอีกด้วย

การศึกษายาชีพ หรืออาชีวศึกษาในเยอรมนี เป็นการถ่ายทอดความรู้ทั้งทางทฤษฎี และปฏิบัติเพื่อให้ผู้ที่ศึกษามีความชำนาญสามารถประกอบอาชีพได้ การศึกษายาชีพในเยอรมนีจะเป็นระบบที่เรียกว่า Duales System หรือ ระบบควบคู่ นั่นคือ มีการเรียนการสอนในสองสถานที่ เป็นการศึกษาคู่กันไประหว่างการเรียนภาคทฤษฎีในโรงเรียนอาชีวศึกษา (Berufsschule) และฝึกหรือลงมือปฏิบัติจริงในสถานประกอบการ (Betrieb) โดยจะเรียนวิชาสามัญและทฤษฎีพื้นฐานในโรงเรียนอาชีวศึกษา เป็นเวลา 9-12 ชั่วโมง หรือสัปดาห์ละ 1-2 วัน และฝึก/ลงมือปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการสัปดาห์ละ 3-4 วัน แล้วแต่กฎระเบียบของรัฐนั้น ๆ และสาขาอาชีพที่เรียน รวมทั้งชั้นปีที่ศึกษา การเรียนภาคทฤษฎีบางครั้งอาจจะเป็นลักษณะที่เรียกว่า Blockunterricht คือ เรียนเป็นช่วงยาว ๆ ติดกัน เช่น เรียนวิชาสามัญ และภาคทฤษฎีในโรงเรียนอาชีวศึกษาติดต่อกันเป็นระยะเวลา 5-8 สัปดาห์ แล้วจึงไปปฏิบัติงานในสถานประกอบการเป็นระยะเวลาเท่า ๆ กัน

„Azubi“ แปลว่า ผู้ที่กำลังศึกษายาชีพ

นักเรียนที่เข้าเรียนสายอาชีพนี้ เรียกว่า “Azubi” ย่อมาจาก Auszubildener/Auszubildene แปลว่า ผู้ที่กำลังศึกษายาชีพ เมื่อก่อนเรียกว่า Lehrling เนื่องจากตัวศัพท์ที่ฟังดูออกจะเป็นทางลบ ปัจจุบันจึงใช้ Azubi แทน

การที่จะเข้าเรียนสายนี้ ผู้ที่สนใจจะเรียนจะต้องหาสถานประกอบการที่จะรับเข้าไปเป็น Azubi ที่เรียกกันว่า หา Lehrstelle ก็คือหาสถานประกอบการที่จะเป็นผู้สอนภาคปฏิบัติ หน่วยงานที่สามารถช่วยเหลือด้านนี้ได้ก็คือสำนักงานแรงงาน (Bundesagentur für Arbeit) ซึ่งจะมีบริการให้คำปรึกษาด้านอาชีพ (Berufberatung) เข้าไปดูที่ <https://www.arbeitsagentur.de/bildung/berufsberatung> เมื่อหาสถานประกอบการได้แล้ว ก็ยื่นใบสมัครไป หากสถาน

ประกอบการตอบรับ ผู้เข้าเรียน (ช่างฝึกหัด) จะต้องทำสัญญา (Ausbildungsvertrag) กับสถานประกอบการ (นายจ้าง) และ นายจ้างจะส่งสัญญาไปให้หอการค้าและอุตสาหกรรม (Industrie- und Handelskammer) ประจำเมืองนั้น เพื่อลงทะเบียนไว้

สิ่งที่ต้องระบุในสัญญาได้แก่

1. ลักษณะและจุดมุ่งหมายของงานที่จะฝึก
2. วันเริ่มต้น และสิ้นสุดการฝึก
3. เวลาฝึก(วันทำงาน)ในแต่ละวัน
4. วันพักผ่อน (Urlaub)
5. ระยะเวลาทดลองงาน (ฝึกภาคปฏิบัติ)
6. การฝึกภายนอกโรงเรียน(ถ้ามี) เช่น ศูนย์ฝึกอาชีพพิเศษเฉพาะสาขา
7. อัตราค่าตอบแทน (ค่าจ้าง) ของช่างฝึกหัด
8. เงื่อนไขต่าง ๆ ที่ทำให้สัญญาสิ้นสุด
9. การคุ้มครองการประกันอุบัติเหตุ / เหตุที่อาจจะเกิดกับช่างฝึกหัด
10. สถานประกอบการต้องยินยอมให้ผู้เรียน (Azubi) ไปเรียนวิชาสามัญ และภาคทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาขาอาชีพ ในโรงเรียนอาชีวศึกษาสัปดาห์ละ 1-2 วัน หรือตามที่ตกลงกับโรงเรียนอาชีวศึกษา
11. สถานประกอบการจะต้องจัดการฝึกอบรมผู้เข้าเรียน ให้มีความรู้ และความสามารถตามมาตรฐาน เพื่อเข้าทดสอบสมรรถนะจากหอการค้าและอุตสาหกรรม
12. นักเรียนจะต้องตั้งใจเรียน/ฝึกปฏิบัติ ตามแผนการเรียนที่ครูผู้ฝึกจัดทำร่วมกับโรงเรียนอาชีวศึกษา อีกทั้งยังกำหนดข้อห้ามทำสัญญาที่มีผลในทางลบต่อช่างฝึกหัด

„การเรียนสายอาชีพผู้เรียนจะได้รับค่าตอบแทน“

เช่น ห้ามสถานประกอบการเรียกครองค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการฝึกงานจากช่างฝึกหัด ห้ามลงโทษช่างฝึกหัด หากทำผิดสัญญา แต่ทั้งนี้ช่างฝึกหัดสามารถฟ้องร้องสถานประกอบการได้หากจัดการฝึกไม่ได้ เป็นต้น

เนื่องจากการเรียนสายอาชีพในเยอรมนีนี้ ส่วนหนึ่งจะเป็นการฝึกและลงมือปฏิบัติจริงในสถานประกอบการ ผู้เรียนจึงได้รับค่าตอบแทน เริ่มต้นระหว่าง 330 – 760 ยูโร และระหว่าง 440 – 900 ยูโรในปีสุดท้าย ทั้งนี้ค่าตอบแทนจะมากน้อยเท่าไร ก็แล้วแต่ว่าเรียนสาขาอาชีพใด และอยู่ในรัฐไหน เช่น อาชีพเกี่ยวกับยานยนต์ในรัฐ Nordrhein–Westfalen เริ่มต้นที่ 453 ยูโร แต่ที่เกี่ยวกับโลหะจะอยู่ที่ 700 ยูโร (de.wikipedia.org/wiki/Berufsausbildung)

โรงเรียนอาชีวะในเยอรมนีนั้นนอกจากจะสอนภาคทฤษฎีเกี่ยวกับการช่างแล้ว ยังทำหน้าที่คล้ายกับโรงเรียนมัธยมปลาย ที่ทำให้ผู้ที่เรียนสามารถสอบเอาวิทยฐานะเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โรงเรียนอาชีวะเหล่านี้ได้แก่

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษา ที่เรียกว่า Berufskolleg ซึ่งในบางรัฐจะเป็นโรงเรียนอาชีวะเฉพาะด้าน นักเรียนที่เข้าศึกษาสายอาชีพ จะเรียนภาควิชาการที่นี้ ในบางรัฐจะมีการผสม

ผลงานหลักสูตรการเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนสามารถที่จะสอบเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ Fachhochschulreife หรือ Fachabitur ได้ ซึ่งจะเป็นวุฒิที่สามารถนำไปใช้เพื่อศึกษาต่อใน Fachhochschule หรืออาจเรียกว่า มหาวิทยาลัยประยุกต์ศาสตร์ แต่ในบางรัฐ เช่น Bad Württemberg จะเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาที่สอนเต็มเวลา นักเรียนที่จะเข้าเรียนได้ต้องจบ Realschule หรือจบการศึกษาสายอาชีพ (berufliche Ausbildung) ใช้เวลาเรียนหนึ่งปี จะได้ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับศึกษาต่อใน Fachhochschule

2. โรงเรียนอาชีวศึกษาประเภท Fachoberschule เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาอีกประเภทหนึ่งที่สอนชั้น 11 และ 12 นักเรียนที่จบที่นี่ จะได้ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับศึกษาต่อใน Fachhochschule ที่เรียกว่า Fachhochschulreife ใน Nordrhein-Westfalen และ Bayern จะมีการสอนชั้นที่ 13 ด้วย นักเรียนที่จบชั้น 13 จะได้ Abitur สามารถเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยทุกแห่ง นักเรียนที่จะเข้าเรียนใน Fachoberschule นี้จะต้องจบ Realschule (Mittlere reife)

„Azubi“ แปลว่า ผู้ที่ กำลังศึกษา สายอาชีพ

3. โรงเรียน Berufsoberschule เป็นโรงเรียนอาชีวะอีกรูปแบบหนึ่งที่จะมีอยู่ในบางรัฐ เป็นโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่เรียนจบโรงเรียนระดับกลาง (mittlere Reife) และจบการศึกษาสายอาชีพ (abgeschlossenen Berufsausbildung) มาศึกษาต่อเพื่อให้จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อศึกษาต่อ มหาวิทยาลัยประยุกต์ศาสตร์ Fachhochschulreife หรือในบางรัฐเช่น Bayern หากในขณะที่เรียนเรียนภาษาต่างประเทศสองภาษา ก็สามารถจะสอบวุฒิ Abitur ได้ และเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ **๓**

อ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.ausbildung.de

www.bamf.de/DE/Willkommen/Bildung/Berufsausbildung

<https://www.arbeitsagentur.de/bildung/berufsberatung>

IMPRESSUM

ผู้ผลิต:

สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน

บรรณาธิการประจำฉบับ:

ดร.พัทยา เรือนแก้ว

กองบรรณาธิการ:

อัษฎชัย เฮียร์ลิ่ง, พชมลวรรณ เกริกสุวรรณชัย, นฤมล ชวินด์,
จริยา มีลเลอร์, อรณี ไฟฟ์เพอร์, กุหลาบ ไทรโพธิ์ภู, ศักดา บัลดอย

ผู้ร่วมงานในกองบรรณาธิการ:

จิรพันธุ์ นุทโท, คมสกล บุณณะ, แม้าส์มอยน์

พิสูจน์อักษร:

สุรรัตน์ นิชาพัฒน์

กราฟิก:

ชัชช วรรษรียง

เว็บมาสเตอร์:

อัษฎชัย เฮียร์ลิ่ง, ชัชช วรรษรียง

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

นิตยสารที่กำหนดออกทุกๆ สามเดือน

(มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน และธันวาคม)

สิ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร „ดีมาค“ สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ไม่อนุญาตให้คัดลอก

สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และรูปภาพก่อนได้รับอนุญาตจากผู้ผลิต

คัดลอกหรือพิมพ์ซ้ำบทความหรือรูปภาพที่เคยพิมพ์เผยแพร่ที่อื่นมาแล้ว กรุณา

ติดต่อเจ้าของบทความโดยตรง

Herausgeber:

Networks Thais Overseas e.V.

Chefredakteurin:

Dr. Pataya Ruenkaew

Redaktion:

Aunchun Hirling, Pasamolwan Kerksuwanchai, Naruemol Schwind, Chariya

Müller, Oranee Pfeiffer, Kularp Saipopoo, Sakda Bualoi

Redaktionsmitarbeiter:

Chirabhan Nutto, Komsakon Boonna, Mausmoin

Korrektor:

Sureerat Nichaphat

Grafiker:

Chalat Worayanyong

Webmaster:

Aunchun Hirling, Chalat Worayanyong

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

„D-mag“ erscheint vierteljährlich:

März, Juni, September und Dezember

Vervielfältigung von Artikeln und Fotos ist

nur mit Genehmigung von dem Herausgeber erlaubt.

Vervielfältigung oder Nachdruck von bereits in anderen Medien erschiene-

nen Artikeln oder Fotos wenden Sie sich bitte direkt an Autors.

„Lernen ist Erfahrung. Alles andere ist einfach nur Information.“

-Albert Einstein-

www.d-magzine.de
www.n-t-overseas.de

